

KOMMUNISTISK POLITIK

*Ophæv
sanktionerne
NU*

*Lad Irak leve!
Lad ikke Iraks
børn dø!*

Nr. 12

6. årg.

2002

8. juni -

21. juni

Støttepris 12 kr.

TEMA: DEN NY NEDSKÆRINGSBØLGE

Våbenindustrien, Indien og Pakistan s. 2 ● Monopolernes Ta'-selv-bord s. 3 ●
'Flere i arbejde' og nye fyringsbølger s. 4 ● Terrorpakke: Overvågningssamfund s. 6 ●
Arbejdsløse skal fedtsuges s. 8 ● Kommunerne skærer ned s. 10 ●
'De røverender os' s. 11 ● Ib Soang Olsen: Ansigter undervejs s. 12 ●
Verdensbanken til Oslo s. 14 ● Det skjulte folkedrab i Irak s. 15 ●
Fagbevægelsen i Rusland s. 16 ● Civil ulydighed og Globale Rødder s. 19 ●
Kaktussens land s. 20 ● Debat s. 23 ● Fedtsugning eller slaveri s. 24

Våbenindustrien, Indien og Pakistan

KOMMUNISTISK POLITIK

Der spindes guld på terrorkrigen. Her vil Danmark også være med. Den største og mest magtfulde danske (eller snarere dansk-amerikanske koncern) Mærsk kastede millioner af dollars ind sammen med bl.a. våbenfabrikanten Terma for at sikre dansk deltagelse i det 21. århundredes foreløbigt største våbenprojekt: Joint Strike Fighter, det store projekt til udviklingen af de næste årtiers kampfly til afløsning af F16-flyet. F35 hedder den ny dræbermaskine.

- Vi gør det, for at projektet overhovedet bliver til noget, siger A.P.Møllergruppens øverste Jess Søderberg.

Den store portion penge betales af de danske skatteydere – for at monopoler og våbenfabrikanter kan være med i 'udviklingsprojektet'.

A.P.Møller er nært knyttet også til den amerikanske krigspolitik: Under Golfkrig 1 spillede dens flåde en væsentlig og værdsat rolle for krigsførelsen.

'Masseødelæggelsesvåben må ikke falde i terroristhænder', siger den amerikanske præsident som begrundelse for sin permanente krig. USA så helst amerikansk monopol på dem – og søger i alle tilfælde at sikre sig total overlegenhed på hele feltet af avancerede og sofistikerede våben til massedød blandt civile.

I sammenhæng med den amerikanske terrorkrig er alverdens i reaktionære regimer sat i bevægelse for at øge undertrykkelsen og med militære midler befæste og udvide deres magtpositioner i terrorbekæmpelsens hellige navn.

Atommagten Israel fortsætter sin statsterror i det besatte Palæstina. Det er et falsk indtryk, medierne søger at skabe, når de lader som om situationen er 'normaliseret'. Og førend foldbold-VM er forbi kan verden have set en krig mellem to asiatiske atommagter, og to centrale allierede med USA i den amerikanske 'krig mod terror': Indien og Pakistan. 1,2 millioner soldater er trukket sammen ved grænserne, og venter på signalet til krig. Indien forbereder en lynkrig – og begge landes korrupte ledelser leger med tanken om en 'begrænset atomkrig'. 12 millioner mennesker forventes at gå til, ifølge sagkyndige britiske militærberegninger.

Det er vanvid: Masseødelæggelsesvåbnene befinder sig

allerede i statsterroristernes hænder, og det er ikke udelukket, at de vil bruge dem.

Indien beskylder Pakistan for at understøtte eller tillade islamisk terrorisme i Kashmir. Indien selv gennemfører en kolonimagts barske undertrykkelsespolitik i Jammu-provinsen, og den fundamentalistiske hinduregering under Vaipayee har tilladt fundamentalistisk terror med afbrænding og nedslagtning af den muslimske befolkning i Gujarat-provinsen i tusindvis.

General Mushareef, der kom til magten i Pakistan ved et militærkup, er skabt og opfostret af USA. En marionet. Det amerikanske luftvåben har fra starten på Afghanistan-krigen kontrolleret det pakistanske luftrum og råder over talrige militærfaciliteter i Afghanistan. Amerikanske militærrådgivere og efterretningsfolk samarbejder tæt med pakistanerne, som også aktivt har deltaget i det afghanske felttog – på den pakistanske side af grænsen. 35000 pakistanske soldater beskytter de amerikanske installationer i Pakistan. Pakistan kan ikke føre krig uden grønt lys fra USA.

England er en stor våbenleverandør til begge parter i den indisk-pakistanske konflikt. Rusland og Frankrig har store våbenaftaler med Indien. Det svenske Bofors har en ny kæmpehandel med haubitser-kanoner i udsigt. Og mens USA opruster Pakistan har det også en militærpagt kørende med Indien, der går ud på at 'forsvare indisk territorium og forhindre aggression'. Den store 'fredsmægler' USA har de tætteste forbindelser med begge stridens parter. Det er tilmed en offentlig hemmelighed, at USA lader økonomiske midler tilflyde 'seperatister i Kashmir' via Pakistan.

Altså: Den indisk-pakistanske konflikt er i selve sin kerne et udtryk for og et resultat af den amerikanske del-og-herskepolitik på subkontinentet. At der gennem mere end et halvt århundrede ikke er fundet en holdbar politisk løsning på Kashmir-spørgsmålet er simpelthen en afspejling heraf. Den amerikanske og vestlige imperialisme har stærk interesse i en situation med permanent spænding i området. Det kan – for der er ikke 100 pct. kontrol – føre til krig. Og til atomdød.

Redaktionen den 4. juni 2002

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Adresse

c/o Oktober Forlag
Willemoesgade 58 E,
2100 København Ø.
Tlf. 35 43 49 50.
Fax 35 43 49 59.
e-mail:
apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Hverdage 15 - 17.30
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis
KP's Homepage:
home8.inet.tele.dk/oktober
**APK's Homepage/
Netavisen:**
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 175 kr.
År (26 nr.) 300 kr.
Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271

Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 14. juni 2002

Monopolernes ta'-selv-bord

Op til folketingets sommerferie fik VK-regeringen travlt. En hel række tunge love skulle gennemføres. Helt usædvanligt blev der indkaldt til et ekstra møde for at nå det hele.

Nogle dage før var Amnesty Internationals årsrapport udkommet. I den danske pressemeddelelse fra organisationen hedder det:

"De frygtelige begivenheder den 11. september var en forbrydelse mod menneskeheden, som chokerede alle og forandrede verden. Imidlertid undskylder de ikke, at en række regeringer udnytter situationen til at øge undertrykkelsen, underminere beskyttelsen af menneskerettighederne og lukke munden på den politiske opposition. Begivenhederne den 11. september undskylder heller ikke den dobbeltmoral og klare forskelsbehandling, ikke mindst USA og EU udviser, når man lukker øjnene for massive menneskerettighedskrænkelser hos lande, som betragtes som allierede i "krigen mod terrorisme."

Danmark nævnes ikke i årsrapporten, der bl.a. siger, at der i 27 lande, via lovgivningen, er gennemført henrettelser, at der i 47 lande er forekommet henrettelser uden lov og dom, at 35 lande har haft "forsvindinger", at 111 lande er registreret for sager med tortur og mishandling, og at mindst 56 lande har samvittighedsfanger.

Men Danmark **kunne** være nævnt – som et eksempel på regeringer, der udnytter situationen til at øge undertrykkelsen, underminere beskyttelsen af menneskerettighederne og lukke munden på den politiske opposition.

For det er reelt, hvad der er indholdet af de omfattende reaktionære lovkomplekser, der er vedtaget.

Det er sjældent, dansk politik eller lovgivning når de internationale medier. Det gjorde den fremmedfjendske udlændingelovgivning, som er Dansk Folkepartis særlige bidrag til oplysning og civilisation:

Begrebet de facto-flygtninge ophæves. Retskravet på familiesammenføring ophæves - også for danske stats-

borgere. Ægtefællerne skal fremover være fyldt 24 år. Asylansøgere skal leve af en nedsat kontanthjælp de første syv år. Der skal gå syv år mod i dag tre, før udlændinge kan få permanent opholdstilladelse. Der går syv år, før der er optjent ret til fuld kontanthjælp. I den periode skal flygtninge leve af en nedsat ydelse. Flygtninges retskrav på at få tilbudt en »passende bolig« inden for tre måneder efter, at de er flyttet ud i en kommune, ophæves. Familiesammenførte skal forsøges af ægtefælle eller familie. Det bliver sværere at opnå dansk statsborgerskab. Udlændinge må ikke have gæld

til det offentlige og skal bestå en prøve i dansk, samfundsforståelse og historie. Endvidere skal de aflægge ed om, at de vil respektere "demokrati" og dansk lovgivning.

Det gav internationale presseoverskrifter. Anders Fogh mener, at det også vil være en model for efterfølgende lovgivning i andre lande.

Hvad er det andet end en diskriminerende lovgivning og 'underminering af menneskerettighederne'?

Også med hensyn til terrorkpakken var den danske regering i front med at gennemføre EU's retningslinjer – i den strammest mulige tolkning. Danske statsborgere kan nu udleveres til retsforfølgelse i udlandet på mistanke om terrorisme, selvom de ikke har begået kriminalitet efter dansk lov.

Retsbeskyttelse af asylsøgere ophæves, og efterretningstjenesterne får det afgørende ord i alle asylsager. Økonomisk støtte til bevidst upræcist beskrevne 'terror-organisationer' – som ofte vil være befrielsesbevægelser – kan give fængselsstraf, også selvom den formidles af humanitære organisationer. Aktionerende arbejdere, EU-modstandere, antiglobaliseringsdemonstranter, alle kan rammes af den overflødige terrorlovs bestemmelser. Overflødig, fordi alle tænkelige forbrydelser i forvejen har været defineret og straffastsat i straffeloven.

Hvad er det andet end at 'lukke munden på den politiske opposition'?

Til efteråret vil Fogh-regeringen gennemføre en stor 'arbejdsmarkedsreform', der skal sikre monopolerne et rigt udbud af arbejdskraft i de kommende år og straffe de arbejdsløse, som selv skal sikre sig de job, som kapitalen ikke magter.

Men før dette store fremstød gennemførte man to væsentlige lovgivninger: EU-arbejdstid blev gennemført ved lov, stort set uden debat, og med en lovgivning forberedt af den socialdemokratiske arbejdsminister Ove Hygum. Og deltidsloven, som titusinder af arbejdere har demonstreret mod, blev vedtaget.

Amnesty bruger ikke begrebet 'udbytning'. Men det er, hvad det drejer sig om: at øge monopolernes profitter på de arbejdendes og arbejdsløses bekostning.

Dette er blot tre lovgivningskomplekser på minimalstatens vej: Meget mere er allerede vedtaget. Og endnu mere følger.

Den første lovgivningsperiode med VK-DF har været en barsk opvågning for mange vælgerbedragne, som troede, at Fogh ville give det enkelte menneske større frihedsrettigheder og valgmuligheder, og ser, at hvad regeringen gør, er at indføre monopolernes ta'-selv-bord.

“Flere i arbejde” = øget klapjagt på arbejdsløse

*Arbejdsløse i A-kasse eller
bistandsmodtagere,
danskere eller flygtninge-
indvandrere: jagten går løs*

Fogh-regeringen er monopolernes og de multinationales regering. Det er deres program for Danmarks baglæns udvikling, der bliver gennemført. Den store lovgivningsbølge har haft et formål: at styrke monopolernes kontrol med alle grene af samfundslivet og øge deres profitekilder.

For dem og regeringen er den almindelige befolkning simpelthen arbejdskraft, som skal udnyttes og udbyttes maksimalt. Livsarbejdstiden skal op, den årlige arbejdstid skal i vejret – og enhver smule arbejdskraft, der måtte være tilbage hos syge, invalide eller nedslidte, skal også bringes i spil.

Enhver skal være parat til livet igennem at stå på spring for at gøre monopoltjeneste.

Regeringens seneste udspil “Flere i arbejde” – der er en mere konkret opfølgning på dens strategiske plan ‘Vilje til vækst’ – skal angiveligt skaffe 87.000 ledige i arbejde, men der er som sædvanligt tale om falsk varebetegnelse. Det er endnu et udspil af den kendte, stærkt berygtede type, som kun kan beskrives som “bekæmpelse af de arbejdsløse - ikke af arbejdsløsheden”. Kontrolforanstaltningerne strammes yderligere, og pisker svinges hårdere.

Udspillet handler på ingen måde om at skaffe reelt arbejde til de mange ledige, for ifølge regeringen skyldes arbejdsløsheden ikke, at der ikke er arbejde at få. Næh, endnu en gang forlyder det, at det er de ledige, som ikke gider arbejde, hvorfor kontrollen med de ledige skal styrkes samt det offentlige økonomiske sanktioner mod de ugidelige arbejdsløse skærpes.

De danske overførselsindkomster er nemlig så “generøse”, at de ledige foretrækker at blive liggende hjemme på divaen frem for at gå på arbejde, så fremover skal de ledige, enten de er på understøttelse eller bistandshjælp, for

alvor piskes til at stå til rådighed for arbejdsmarkedet - også selvom der ikke er tale om et ønskejob. Det skulle alene sikre, at 87.000 kommer i arbejde. Men i hvilke nyoprettede job og på hvilke arbejdsbetingelser, det nævner udspillet intet om.

Skærpet tvangsaktivering

De ledige skal i endnu højere omfang udnyttes som løntrykkere og billig arbejdskraft via tvangsaktivering på bistandshjælp og understøttelse og uden faglige rettigheder på først og fremmest det private arbejdsmarked. De skal tvinges til at acceptere rene slaveforhold og at blive misbrugt i borgerskabets bestræbelser på at presse løn- og arbejdsforholdene på det danske arbejdsmarked helt i bund.

De kontanthjælpsmodtagere, der kun har arbejdsløshed som problem, skal fremover stå til rådighed med et øjeblikks varsel, mens dagpengemodtagerne efter tre måneders ledighed skal være forpligtiget til at tage mod arbejde uden for deres fagområde. Også nyuddannede skal i højre grad presses til at tage arbejde uden for uddannelsesområde. Samtidig skal a-kassernes kontrol med de ledige styrkes.

Ifølge den nye beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen er problemet, at folk i dag bliver låst fast på passiv forsørgelse (fordi det ikke kan betale sig at arbejde, forstås). Derfor er det nødvendigt at se meget grundigt på, *“om kommunerne og a-kasserne er håndfaste nok i vurderingerne af, om de ledige står til rådighed (underforstået: Tvangsforanstaltningerne er alt for blødsødne i dag), men vi er nødt til at tage hensyn til, at kontanthjælpen er det nederste sociale sikkerhedsnet”.*

Det påståede hensyn til kontanthjælp som det nederste sociale sikkerhedsnet får dog ikke regeringen til at droppe forslaget om skærpede sanktioner imod ledige, som ikke tager mod anvist arbejde - lige så lidt som forslaget om lavere bistandshjælp til flygtninge og indvandrere, der ikke har været i landet i 7 år endnu og fået til-

delt dansk statsborgerskab eller varig opholdstilladelse, eller om at tvinge flygtninge og indvandrere i arbejde som total gratis arbejdskraft for arbejdsgiverne i op til 26 uger i alt.

Ny underklasse

En stor andel af de 87.000 nye folk, der skal presses i arbejde ifølge udspillet “Flere i arbejde”, skal ifølge regeringen udgøres netop af flygtninge og indvandrere.

Flygtninge og indvandrere, der fremover kommer til Danmark eller endnu ikke har fået tildelt statsborgerskab, skal klare sig for et væsentligt mindre beløb end den normale bistandshjælp i de første 7 år, de opholder sig i Danmark (eller frem til den eventuelle tildeling af det danske statsborgerskab). Det vil ifølge fagfolkene skabe en ny underklasse i Danmark.

Ekspertene siger, at der hermed skabes en hel befolkningsgruppe bestående af flygtninge og indvandrere, der for at kunne overleve tvinges til sort arbejde, tiggeri og børnearbejde. Samtidig er loven decideret diskriminerende og vil direkte modvirke den øgede integration af indvandrere og flygtninge, som regeringen hævder er formålet.

Et flygtningepar vil fremover få i alt 7336 kr. mindre udbetalt om måneden brutto end danske familier på bistandshjælp, mens en flygtningefamilie med to børn får 10.466 kr. mindre udbetalt brutto.

Mo/Od

Fyringsbølge i det offentlige

Både staten og kommunerne skal fyre ansatte, siger regeringen. 10.000 job er på vej væk i staten. Nu lægges der kraftigt pres på kommunerne for også at skære jobs væk.

Presset på kommuner og amter for at gennemføre nye nedskæringer, herunder fyring af offentligt ansatte, er blevet forstærket.

Udviklingen i den samlede beskæftigelse betegnes af Danmarks Statistik som stabil, men de samlede tal dækker over et fald i beskæftigelsen især inden for industrien (1300 færre ansatte siden 4. kvartal år 2001), imens antallet af kommunalt ansatte er steget med godt 1600 i samme periode.

Denne stigning er rene "skræmmetal" – og vand på højreregeringens mølle om at tøjle de kommunale og amtslige udgifter, der efter sigende er ude af kontrol.

Ifølge minimalstatsfolkene "dokumenterer" tallene, at det kommunale og amtslige frådseri og overforbrug fortsætter, og at der derfor må skrappere sanktioner til for at få kommunerne og amterne til at holde igen.

Overskrifterne i den borgerlige presse slår tonen an: 'Den kommunale jobfest' fortsætter trods løfter om budgetbesparelser på en halv milliard kroner. Det er alene kommunerne, som tegner sig for fremgangen i dansk beskæftigelse i årets første tre måneder. Både i den private sektor og inden for staten er der nedlagt tusindvis af job.

Samtidig fremføres det, at Den Internationale Valutafond (IMF) i sin nyeste rapport om Danmark netop påpeger dette problem som 'hovedudfordringen' for den økonomiske politik - der roses stærkt af Valutafonden: "Fortsat succes vil dog afhænge stærkt af strukturelle reformer og af bedre kontrol med det offentlige forbrug," mener den.

Venstres finanspolitiske ordfører, Kristian Jensen, udbasunerer, at de nye beskæftigelsestal burde få kritikerne af regeringens politik til at stoppe for

Der fyres i den private og offentlige sektor - og ligges til ny klappjagt på de arbejdsløse

"klynkeriet og skræmmekampagnen om offentlige fyringer."

Først de statsansatte, nu kommunerne

Men den statslige fyringsbølge er først ved at komme i omdrejninger og har derfor endnu har slået igennem på beskæftigelsessituationen. 10.000 stillinger i staten falder bort.

Statstjenestemændenes Centralorganisation COII skriver i sit nyhedsbrev:

"Indtil videre er der foretaget ca. 1.000 afskedigelser som følge af Finansloven. Det viser en foreløbig opgørelse fra Finansministeriet. Imidlertid dækker disse tal over et massivt antal af frivillige fratrædelser samt kontraktophør m.v., der løber op i yderligere 1.500 - 2.000 stillingsreduktioner. CO II's tidligere prognose har dermed holdt stik bortset fra, at organisationerne har været bedre til at forhandle færre afskedigelser hjem end beregnet. Dette har til gengæld medført flere frivillige fratrædelser end beregnet. Alt i alt bekræfter Finansministeriets tal igen CO II i, at ca. 10.000 stillinger i staten bortfalder."

Minimalstaten er på slankekur. De fleste opgaver varetages fremover af private monopoler - og de opgaver, der består i opsyn med monopoler (og spekulanter), falder helt væk.

Samtidig er der lagt op til en kommunal fyringsbølge i forbindelse med vedtagelsen af de kommunale budgetter for 2003 i efteråret. Den kommunale nedskæringskniv vil ikke blive svækket, men kun hvæset yderligere. Men ansættelsen af flere kommunalt ansatte svarer som følge af mange års nedskæringer på ingen måde til det skrigende behov, der efterhånden eksisterer, såsom børnepasning, hjemmehjælp, undervisning i skolerne m.m., og arbejdsbyrderne er steget for kommunerne. Det "glemmer" regeringen og det borgerlige hylekor bekvemt i forbifarten.

Håndfæstninger støttes af EU

Midt under de igangværende forhandlinger om at forny håndfæstningerne mellem staten og regeringen, amterne og kommunerne, har regeringen modtaget en håndfast støtte og opbakning fra EU, som skal lægge yderligere tommelskruer på kommunerne og amterne for at sikre, at de efterlever skattestoppet og holder sig inden for de dikterede økonomiske rammer.

Fra samtlige EU-lande blev der op til EU-finansministermødet tirsdag d. 4. juni givet udtryk for støtte til den danske højreregerings skattestop og forsøg på at banke kommuner og amter på plads bag kravet om offentlige besparelser. Ja, man anbefaler faktisk at stramme kursen for at holde kommunale og amtslige politikere i endnu kortere snor end i dag.

Højreregeringens kommunale politik ligger på linie med forgængerens, Nyrup-regeringens: snærende rammer for den kommunale økonomi og derigennem undergravning af det påståede kommunale selvstyre. Politikken får ros fra EU - og finansminister Thor Pedersen jubler. Også med Fogh-regeringen i spidsen lever Danmark fuldt ud op til EU's anvisninger om den økonomiske politik.

Vi vil ikke leve i et overvågningssamfund og en politistat

Nej til Terrorpakken!

Godt halvandet hundrede mennesker deltog i protestmødet foran Christiansborg den 30. maj op til terrorpakkens vedtagelse.

Den antidemokratiske lovgivning blev belyst fra forskellige vinkler og skarpt fordømt af Frede Klitgård - gammel modstandsmand dømt som terrorist i 1943 -

Frede Klitgård

af Rolando Muñoz, chilensk flygtning fra Pinochets kup - af sammenslutningen af kurdiske foreninger Fey-kurd, af Stop Terrorkrigen og af advokat Bjørn Elmquist

Bjørn Elmquist

Deltagerne lovede hinanden at kampen mod den udemokratiske lovgivning går videre - også efter vedtagelsen.

Den terrorpakke, som regeringen og langt størstedelen af folkettinget ønsker at vedtage i morgen, er en direkte følge af den USA-ledede "krig imod terror".

Efter begivenhederne den 11. september har Bush og co. på udspekuleret og kynisk vis spillet på frygten for terrorisme. Først erklærede Bush-regeringen sin "krig imod terror", og i lyset af denne blev tusinder af arabere og muslimer forfulgt og fængslet i USA. Samtidig blev der indført voldsomme stramninger af lovgivningen, bl.a. den berygtede "Patriotiske Lov", og der blev oprettet særlige militærdomstole.

Bush erklærede over for hele verden, at "enten er I med os, eller også er I imod os!" Med denne pistol i ryggen blev en række lande i Centralasien tvunget til at støtte USA. Derefter blev krigen og bombardementerne imod Afghanistan indledt, især med støtte fra EU-landene, herunder Danmark. USA har offentliggjort terrorlister, oprettet en koncentrationslejr på Guantanamo-basen i Cuba, sendt kamptropper til Filippinerne og truer nu med fornyet krig imod Irak. USA har fået gennemtrumfet en terror-resolution i FN's sikkerhedsråd. I forlængelse af dette, og under pres fra USA, kom EU's rammeaftale om terrorisme. Og på trods af Danmarks undtagelser på netop det retlige område er den danske terrorpakke født ud af EU's rammeaftale, som altså igen er født ud af USA's terrorkrig.

Dette korte ræsonnement viser klart og tydeligt, at det er supermagten USA, der sætter dagsordenen, at det er Bush og co., der definerer, hvad der er terror, og hvad der ikke er. Hvem der er terrorist, og hvem der ikke er. Alt efter, hvordan det nu passer til USA's verdensorden. Og det er først og fremmest konsekvenserne af Bush og co.s politik, som nu med terrorpakken mærkes hel konkret her i Danmark.

Når dette er sagt, skal vi naturligvis ikke frikende den amerikansk-logrende skødehund Anders Fogh og hans kumpaner i regeringen og folkettinget. Terrorpakkens stramninger af bl.a. straffeloven, retsplejen og udlændingeloven passer fint i deres kram. Og det er netop det centrale spørgsmål i forhold til ter-

rorpakken, at der nu indføres en helt ny terrorismeparagraf, med sin egen straf-feramme, som giver regeringen, politiet og domstolene uanede muligheder for at stemple politiske modstandere og aktivister af forskellig slags med terrormærkatet.

Det vil være for omfattende at gå ind på detaljer, hvad angår terrorpakkens definition af terror. Men enhver vil kunne konstatere, at der er tale om en gummidefinition, der i praksis vil gøre det meget let for den siddende regerings justitsminister at finde et påskud til at give politiske modstandere, organisationer og personer terrorstemplet. Når det bliver op til justitsministeren, så ved vi også godt, at det i praksis bliver op til politiledelsen og efterretningstjenesterne. Vi skal ikke stole på politikernes forlorne forsikringer, om at terrorpakken vil blive brugt med forsigtighed og omtanke af regeringen. Og vi har god grund til ikke at gøre det, for hvor tit har vi ikke oplevet, at skiftende justitsministre og det danske politi kriminaliserer aktivister af forskellig slags og udråber dem som "terrorister"?

Det er ofte sket, når faglige kampe spidser til, som under RiBus-konflikten i 90'erne. I 80'erne gentog det sig gang på gang i forbindelse med bz-bevægelsens kampe. Sågar studenteraktivister fra Studenterhuset er tidligere blevet udråbt til "terrorister". Dele af den voksende anti-globaliseringsbevægelse forsøges også kriminaliseret og udråbt som "terroristisk". I det hele taget har det danske politi og efterretningstjeneste en lang tradition for at opildne et terrorhysteri, ikke mindst over for udlændinge, der er flygtet hertil. Det seneste og meget aktuelle eksempel på terrorhysteriet er, at der nu er nedlagt demonstrationsforbud i indre by under Danmarks EU-formandskab. Et andet er, at det er blevet uhørt vanskeligt at få demonstrationstilladelse foran den amerikanske ambassade i København, hvilket vi i STOP TERRORKRIGEN selv erfarede forud for vores demonstrationen den 20. april i år.

I Danmark har vi en lang tradition for at støtte nationale befrielseskampe og sociale revolutioner rundt om i ver-

Stop Terrorkrigens tale ved manifestationen mod terrorpakken ved Christiansborg 30. maj 2002.

den. Med terrorpakken er vi i realiteten helt derude, hvor folk ikke engang i ord kan udtrykke støtte, eller for den sags skyld samle penge ind til en sag eller en handling, som regeringen definerer som "terroristisk". Tværtimod kan det give op til 6 års fængsel. Oven i dette kommer alle de tiltag, der bringer Danmark et stort skridt videre ind i overvågningssamfundet, muligheden for at udlevere danske statsborgere til andre lande og stramningerne af det, mange i forvejen betegner som "verdens hårdeste udlændingelov".

Vi må derfor konstatere, at det folketings vil vedtage i morgen, ikke er en anti-terrorpakke, men en terrorpakke, ikke er anti-terrorlovgivning, men terrorlovgivning! Hvorfor? Fordi terrorpakken og terrorlovgivningen er skabt for at terrorisere os, mistænkeliggøre os, overvåge os og skræmme os og angribe vores demokratiske rettigheder som ytringsfrihed, forsamlingsfrihed og organisationsfrihed. Og ikke mindst: Terrorpakken angriber og kriminaliserer retten til at gøre oprør imod undertrykkelse og uretfærdighed.

Vi lever i stormfulde tider. Krigsansstiftere som Bush, Blair, Putin og Sharon slår sig løs. Danmark er en velvillig deltager og spiller med som en aggressiv og krigerisk magt. En vedtagelse af terrorpakken vil blot understrege dette endnu tydeligere. Det er nu derfor op til alle progressive kræfter at forøge indsatsen og kampen og gå imod denne reaktionære udvikling, gå imod USA's terrorkrig, gå imod terrorpakken og terrorlovgivningen. Vi vil ikke leve i et overvågningssamfund og en politistat.

NEJ TIL TERRORPAKKEN!

NEJ TIL TERRORLOVGIVNINGEN!

NEJ TIL USA'S TERRORKRIG!

NEJ TIL DANSK KRIGSDELTAGELSE!

**DET ER RIGTIGT AT GØRE OPRØR!
FOR GLOBAL RETFÆRDIGHED!**

Og Det Var Danmark

Af Thomas Koppel, komponist

Kære Venner!

Vi nærmer os måske den dårligste dag i Danmarkshistorien siden 2. verdenskrig,

hvis folketings på fredag 31. maj 2002 finder på at vedtage den såkaldte terrorpakke.

Det er mere end sidste udkald, inden vi som en flok dumpekandidater får lov at gå hele det 20. århundrede om med krige og ulykker og det hele.

En terrorlov har der været i USA siden 11. september, og den er ikke, hvad den giver sig ud for. Dens eneste virkelige formål er at bane vejen for at hele kloden inkl. Danmark skal blive Bush/Cheney-familiernes og deres venners personlige legeplads i spekulation og krig, uden at nogen blander sig. Den danske befolkning f.eks.

Terrorlove blev indvarslet i Danmark og mange andre lande efter 11. september. Under ordre fra Bush-regeringen. De, som ikke er med os, er mod os.

11. september-forbrydelsen blev et påskud for at spinde hele kloden ind i olie- og våbenbaronernes edderkoppespind, spundet af grådighed og respektløshed over for enhver menneskelighed og alle internationale love og konventioner. De, som ikke er med os...

I USA blev tusinder af intetanende mennesker forfatningsstridigt arresteret og/eller forhørt uden anden årsag end deres nationale eller religiøse baggrund. Mere end tusind har siddet fængslet i over et halvt år uden nogen begrundelse, anklage eller dom.

Der er derfor allerede forud erfaringer at høste af vedrørende den danske terrorlov op til folketingsbehandlingen.

Hvis ideen med terrorlovene var at fange terrorister, så er de allerede en helt utrolig fiasko. Uanset de mange forhør og arrestationer kan Bush-regeringen ikke prale af at have fanget én eneste terrorist. Ikke én (1). En storkrig mod Afghanistan har ikke skaffet CIA's gamle elev og redskab Osama Bin Laden frem i lyset, hvilket var hele påskuddet for krigen.

Ham, de har fanget, Moussaoui, kendte de godt til allerede inden 11.

september. Den sidste af de mange skandaler, der vælter ned over Det Hvide Hus i øjeblikket, stammer fra klager fra FBI-agenter over, at de fik forbud fra FBI's hovedkvarter mod at forfølge Moussaoui-sporet - umiddelbart inden 11. september-katastrofen.

Folk spørger nu, hvorfor Det Hvide Hus er imod en undersøgelse af hvad der egentlig skete? Hvad har Bush-Cheney at skjule? Og hvad vidste de ellers før 11. september??

Folk stiller mange spørgsmål nu, som giver tydeligt ubehag i Det Hvide Hus.

Når det bliver lovligt hedt, hvilket sker på næsten daglig basis nu, så varslers regeringen bare akut terroralarm. Alene i denne uge skal folk vare sig for eventuelle mystisk udseende lejere, der eventuelt slæber dynamit op i en lejlighed, bombemænd på gaderne, flyvemaskiner, der styrer ind i atomkraftværker, og meget mere - hvordan man så end bærer sig ad med at undgå den slags, når man får at vide, det kan ske nu eller om et år og hvor som helst.

Men giften virker ikke rigtigt mere. I stedet vælter det op med læserbreve som dette fra Los Angeles Times i går:

'Det er mærkeligt, at hver gang regeringen har sværet ved at forklare sig, så kommer der nye advarsler og trusler fra den om kommende terrorhandlinger. Er der en sammenhæng?'

I USA er det efterhånden ikke svært at se, at terrorlovene ikke er skabt for at afsløre terrorister og skabe tryghed. Tværtimod. De er der for at gøre folk bange, afskrække spørgsmål og opposition. Det er i sig selv terror.

Bush & Co. afskaffer det demokrati, de siger, de fører krig for, og forvandler USA til en bananrepublik, ligesom de forvandler dusinvis af andre lande til bananrepublikker. I frihedens navn tværes friheden ud med en hæl. De store selskaber med Bush- og Cheney-familierne som selvindbudte hovedgæster er op til albuerne i statskassen og holder folket i ånde med skræk for terror. Krig er død - dollars.

Fortsættes på side 22

Arbejdsløse skal fedtsuges

Regeringen påstår, de vil skaffe 87.000 nye job. Det skal ske i sammenhæng med angreb på de arbejdsløse over en bred kam. Regeringen kalder det fedtsugning af et overvægtigt overførselssystem.

Med regeringens nye arbejdsmarkedsudspil giver de løfte om 87.000 flere i arbejde over de næste 8 år. Derved læner de sig tæt op af løfterne fra den afgåede SR-regering, der for to år siden afgav løfte om 10.000 flere arbejdspladser over 10 år. Det skal ske i sammenhæng med angreb på de arbejdsløse over en bred kam. De sikres skattenedsættelse i form af en mindre indtægt og arbejde i form af gratis slavearbejde under tvang. Regeringen kalder det fedtsugning af et overvægtigt overførselssystem.

Løfterne er ikke bygget på skabelsen af flere arbejdspladser, idet begge regeringer baserer deres politik på de frie arbejdsmarkeds kræfter. Det er de samme frie kræfter repræsenteret af Danmarks rigeste mand, Mærsk Møller, der netop ved salg af Roulunds Fabrikker i Odense og Det Danske Stålværk i Frederiksværk har sat mere end 2.000

arbejdspladser på spil. VK-regeringen baserer sig heller ikke en udvidelse af arbejdspladserne inden for det offentlige, da de med finansloven netop har skåret 10.000 stillinger væk og sat kommuner og amter over for en sparekniv, der også betyder fyringer.

"Fremskaffelsen" af 87.000 arbejdspladser skal ske ved at fjerne det samme antal mennesker fra arbejdsløshedskøen, hvis man skal dømmes efter regeringens redskaber til at nedbringe arbejdsløsheden:

De "unge" 25-30-årige får halveret dagpengene. Det er "Unge-ordningen", som SR-regeringen indførte, der udvides.

Rådighedsreglerne skal strammes op. Fremover skal dagpengemodtagere kunne tvinges i arbejde fra første ledighedsdag. I modsætning til kontanthjælpsmodtagere har dagpengemodtagere de første tre måneder haft retten til selv at finde sig en ny arbejdsplads. Det er uretfærdigt, mener beskæftigelsesministeren, som vil have et enstrengt system.

Revalideringsydelsen skal fremover sættes ned for personer, der overgår fra dagpengesystemet.

Regeringen begrunder det med, at det ikke skal kunne lade sig gøre at stige i indkomst ved at overgå fra én overførselsindkomst til

en anden.

Tvangsaktivering af kontanthjælpsmodtagere skal systematiseres. I dag har kommunerne pligt til at trække op mod 30 pct. i kontanthjælpen, hvis en kontanthjælpsmodtager udebliver fra sin aktivering. Regeringen ser gerne, at kassen helt lukkes i, og at kommunerne dikteres til at føre samme ringe, restriktive politik.

Flygtninge og indvandrere skal tvinges til at arbejde gratis i 26 uger. Regeringen har tidligere fremlagt planer om, at udlændinge skulle arbejde gratis i 52 uger, men nu har Socialdemokratiet sikret flertal for det nye forslag, der sikrer arbejdsgiverne gratis udenlandsk arbejdskraft i 26 ugers "virksomhedspraktik".

Der etableres et enstrengt AF-system for både dagpenge- og kontanthjælpsmodtagere. Modtagelse, vejledning og arbejdsformidling til de arbejdsløse skal på sigt harmoniseres, så der ikke "sker forskelsbehandling" mellem de to grupper, hvilket sikrer den fælles laveste overligger i behandlingen af de to grupper.

Det er tydeligt, at regeringens redskaber til at nedbringe arbejdsløsheden er et angreb på de arbejdsløse, ikke på arbejdsløsheden. Skruerne, der strammes på, stiller de arbejdsløse uden for det "sociale sikkerhedsnet" eller benytter dem som gratis slavearbejdskraft for arbejdsgiverne. Til gengæld pynter det voldsomt i statistikkerne samt på statsfinanserne. Samtidigt får arbejdsgiverne en endnu større løntrykkergruppe.

Reformen begrundes med, at der spares på de offentlige udgifter, hvilket er en forudsætning for regeringens løfter om skattelettelse. Hundretusinder af arbejdsløse har da også set frem til at skulle betale mindre i skat, men de havde blot ikke regnet med, at det skulle ske i form af en indtægtsnedgang.

Understøttelsen står for skud

Endnu en gang står regeringens løfter for fald. V og K har adskillige gange afgivet løfte om, at de ikke vil røre vil dagpengene. Det er nu ikke længere tilfældet. I hvert fald ikke, hvis det står det til De Konservative. Ifølge K's arbejdsmarkedsordfører Lars Barfoed er regeringen før eller siden nødt til at sænke overførselsindkomsterne, ikke mindst dagpengene, for at give de arbejdsløse tilstrækkelige incitament til at søge arbejde.

Han mener, at dagpengene fremover bør beregnes efter det seneste års indkomst. I dag beregnes niveauet efter de sidste tre måneders lønindkomst, altså i perioden, mens man er i arbejde. De Konservatives forslag vil betyde, at

dagpengemodtagere falder i indkomst for hvert år, man er arbejdsløs, svarende til en nedgang på 5 pct. pr. år.

Det vil indbringe statskassen omkring en halv milliard om året.

Beskæftigelsesminister, Claus Hjort Frederiksen (V), erklærer sig – indtil videre – uenig i forslaget. Regeringen har aktuelt ingen planer om en generel nedsættelse af dagpengene.

De Konservative bakker naturligvis helhjertet op om regeringens reform "Flere i arbejde", som angriber de arbejdsløses vilkår og rettigheder på en lang række felter, men finder det alligevel naturligt at rejse forslaget om en generel sænkning i den nuværende situation.

Byer til salg

Viktor Brockdorff
Stålvalseværket
Frederiksværk

tiet og Enhedslisten har foreslået en statslig redningsaktion, hvilket afvises af finansminister Thor Pedersen (V), idet det vil stride imod EU-reglerne.

Salget af Det Danske Stålvalseværk finder sted, samtidig med at skandalen om manganforgiftningen af de ansatte er ved at blive oprullet.

De lokale fagforeninger er allerede nu ved at "geare" sig til at hjælpe det store rykind af nye arbejdsløse, men de erkender, at det bliver svært at skaffe arbejde.

Med hensyn til det "fynske arvesølv", Roulunds Fabrikker i Odense, så vil det umiddelbart berøre 475 ansatte, men det kan let komme til at påvirke samtlige 3.476 ansatte i Roulund-gruppen. Det er en ringe trøst for de ramte, at Mærsk Møller udtaler, at det ikke er de loyale medarbejdere på gulvet, der er årsag til salget eller lukningen. Det er ligeledes en ringe trøst, at samme milliardær græder krokodilletårer ved tanken om at sælge fabrikken, som hans far, A. P. Møller, købte i 1960.

-gri

Det Danske Stålvalseværk i Frederiksværk og Roulunds Fabrikker i Odense er sat til salg. Der pejles efter udenlandske opkøbere. Såfremt det lykkes, vil begge fabrikker blive beskåret kraftigt på antallet af arbejdspladser. I værste fald – eller hvis det ikke lykkes – vil tusinder miste deres faste indkomst. Bag begge fabrikker står Danmarks absolut rigeste person: Mærsk Mc-Kinney Møller, der er mangemillionær. Fabrikkerne sælges eller lukkes i profijtøjemed.

For Frederiksværk by og kommune vil det få drastiske konsekvenser, som det for den enkelte borger er svært at overskue. En lukning vil ramme 1135 arbejdspladser, men underentreprenører vil følge med i faldet, hvilket omfatter omkring 2.000 arbejdspladser i alt. Følggevirkningerne af en væsentlig mindre omsætning i det lokale handelsliv er slet ikke opgjort. Socialdemokra-

Krav om 1-årige overenskomster

410 tillidsrepræsentanter i CO-arbejdspladsnetværket gjorde sig for alvor kendt, da de startede deres kampagne mod deltidsloven. Nu har de barslet med en ny ide:

- Vi kræver overenskomster af 1-årig varighed, så længe den nuværende regering sidder på taburetterne.

Kravet er tæt knyttet til den usikkerhed, som regeringen har efterladt, da den med deltidsloven greb ind i gældende overenskomster. Netværket finder derfor, at man ikke længere skal indgå overenskomster af længere

varighed, da man ikke kan være sikre på, hvilke betingelser underskrifterne er sat under.

Det er tillidsrepræsentanter fra Lindøværftet, EOS og Viking, der i en udtalelse repræsenterer mere end 250 industrivirksomheder:

- Med etårige overenskomstperioder kan vi så desværre ikke klare de samfundsmæssige problemstillinger, som vi i industrien er kendte for at varetage. Dette beklager vi meget, men vi vil ikke se vores overenskomst udvandet af regeringen.

Aviskonflikt udskudt

Forhandlinger om en ny overenskomst for 1.000 avisbude fortsætter under forligsmand Asbjørn Jensens ledelse. Der var ellers varslet strejke og sympatikonflikt, der ville berøre 100.000 abonnenter i Storkøbenhavn. Forligsmanden udsatte i 11. time konflikten, der ville betyde stop for udkørsel af aviser fra de 12 nye distributører, som alle ejes og drives af tdl. funktionærer fra Bladkompagniet. Avisbudene er siden de nye firmaers oprettelse gået 20 pct. ned i løn. Konflikten kan nu tidligst træde i kraft fredag den 14. juni.

Tillidsmandsfyring: 162.000

For tre uger siden fyrede Danish Crown i Ringsted HK'ernes tillidsrepræsentant. Firmaet slap af sted med en erstatning på 162.000 kr. efter forhandlinger mellem virksomhedens arbejdsgiverorganisation og HK Industri. HK mener, at erstatningen er for lille, men forbundet havde fra starten affundet sig med, at sagen skulle løses med erstatning. Henrik Kjær, formand for HK Ringsted/Sorø, finder, at fyringen er med til at undergrave forhandlingssystemet: *- Danish Crown burde have respekteret beskyttelsen af tillidsrepræsentanter*, siger han.

38 andre HK'ere blev ved samme lejlighed taget med "i faldet".

LO valgte at hoppe af limpinden

Beskæftigelsesminister, Claus Hjort Frederiksen (V), havde tilbudt LO og DA selv at indarbejde regeringens deltidslovsforslag i overenskomsternes deltidsbestemmelser. LO overvejede seriøst at tage imod tilbuddet, men den voldsomme modstand fra arbejdspladserne tvang landsorganisationen til at hoppe af limpinden. I modsat fald ville LO-ledelsen have risikeret et sandt medlemsoprør. SiD's formand, Poul Erik Skov Christensen, betegner regeringens tilbud som mindre tekniske forbedringer, der ikke ændrer ved lovens grundlæggende problem.

Kommunerne skærer ned

Først kunne BUPL bekræfte, at kommunerne lægger op til kraftige nedskæringer på daginstitutionsområdet. Og mindst hver tredje kommune vil skære på folkeskoleområdet.

Det er regeringens skattestop og medfølgende økonomiske stramminger, der er årsag til de nye voldsomme nedskæringer, der er på vej også på folkeskoleområdet. Mange steder planlægges nedskæringer i timetallet også for dansk og matematik, oplyser Danmarks Lærerforening. Hvis ikke regeringen griber ind for at stoppe den udvikling, er der ifølge formanden for Danmarks Lærerforening tale om et klart brud på regeringens valgløfter om flere timer til eleverne. Anni Herfort Andersen meddelte i øvrigt i sidste uge på en ekstraordinær kongres, at hun gik som formand efter voldsomme protester mod OK-forløbet.

De ny nedskæringer, som enten er vedtaget eller i vente til efteråret,

betegnes af formanden for Kommunernes Landsforening Ejgil W. Rasmussen (V) ikke som forringelser på folkeskoleområdet, men derimod blot som "opbremsning i væksten". Elever, lærere og forældre vil nok spørge: hvilken vækst?

Forældre frygter for en delt skole

Samtidig skal regelgrundlaget for den danske folkeskole oplødes, så det bliver lettere for kommunerne at efterleve regeringens diktater. Det betegnes som større frihed til selv at tilrettelægge undervisningen.

Det fremgår af en ny rapport, der er udarbejdet i fællesskab af flere ministerier og Kommunernes Landsforening (KL). Gennemføres forslagene, bliver der i alt 275 folkeskoler Danmark (en for hver kommune) i stedet for en i hver by, advarer forældreorganisationen Skole og Samfund, som også frygter genindførelse af en skole med den skarpe opdeling i boglige og ikke-boglige elever, som forsvandt i 1994.

Det vil dermed være slut med en fælles folkeskole med sikring af et

ensartet, forholdsvis højt niveau for undervisningen.

Blandt forslagene i rapporten er bl.a., at kommunerne får mulighed for at ændre skoledistrikterne uden at skulle høre borgerne, at kommunerne selv skal kunne styre timetallet, hvor der i dag er et minimum og et maksimum på hvert klassetrin, samt at kommunerne får friere hænder til at danne hold på tværs af klasser og årgange. Det er ganske vist også muligt i dag, men eleverne skal i den overvejende del af tiden undervises samlet i klassen. Skole og Samfund:

"Hvis man opdeler eleverne i hold efter deres standpunkt, så har man genindført den delte skole med alle de ulemper, specielt for de svageste elever, som den havde."

Bjørn Dahl fra KL's børne- og kul-

Odense: Kæmpeprotest mod skolenedskæringer

Den 18. juni vil Flakhaven og rådhuspladsen i Odense blive indtaget af de odenseanske skoleelever og deres forældre, som i tusindvis vil protestere imod de alvorlige nedskæringer på skoleområdet.

Den 18. juni er valgt som protestdag, fordi byrådet selv samme dag holder offentlig høring omkring kommunens økonomi. Mens politikerne bag rådhuset tykke mure vil redegøre for "nødvendigheden af nedskæringerne", vil skoleeleverne og forældrene uden for murene kræve, at de planlagte nedskæringer på godt 5 pct. af budgettet tages af bordet.

I sidste uge holdt forældre fra Hjalleskolen "forpremiere" på demonstrationen på Flakhaven. Og som Ole Fuglsang, der er suppleant i skolebestyrelsen på for Hjalleskolen, proklamerede: Det er kun begyndelsen. En kæmpedemonstration er ved at blive sat i

værk. Forældrene havde medbragt et banner, hvorpå der stod: **"Her åbner Flakhaven-skolen d. 18. juni."**

Ifølge Ole Fuglsang er der tale om, at der denne gang spares så voldsomt, at det ikke "kun" skæres ind til benet, men ind i selve benet. Alene Hjalleskolen skal spare cirka en million kr., som det ser ud nu. Det finder den nyvalgte skolebestyrelse er en umulig opgave.

Ud over Hjalleskolen's fordemonstration demonstrerede indvandrerbørn og forældre for at bevare modersmålsundervisningen i Odense Kommune. Børnene havde skilte i hænderne med tekster som:

- **Lad mig beholde mit modersmål.**
- **Jeg er et barn, jeg vil ikke være syndebuk.**
- **Jeg vil kommunikere med mine forældre.**

Men det gjorde åbenbart ikke synderligt indtryk på de odenseanske kommunalpolitikere. På aftenens byrådsmøde var der klart flertal for at afskaffe modersmålsundervisningen i hvert fald for alle andre end børn fra EU-lande, EØS-lande, Grønland og Færøerne. Modersmålsundervisningen blev fjernet her og nu for at barbere ned på budgettet for i år. De øvrige nedskæringer på skoleområdet besluttes først med vedtagelsen af Budget 2003.

Præcis hvordan skolerne rammes, vides endnu ikke. En flig af planerne løftes måske d. 18. juni, men det er besluttet indtil videre at holde drøftelserne striks indendørs, så offentligheden ikke i utide (før planerne er udarbejdet) får kendskab til dem, efter sigende for at sikre kommunalpolitikere og de kommunale embedsmænd arbejdsro.

turudvalg siger:

“Klassedannelsen opleves ude i kommunerne som meget stiv. På mange skoler kan der være et ønske om at gribe tingene an på en anden måde for at få den optimale ressourceudnyttelse. F.eks. kan det være lige meget, om en lærer læser diktat op for 20, 40 eller 60 børn i 8. klasse. Enten skal der stå tre lærere i hver sit klasseværelse, eller også kan der stå én i et større lokale, og så kan to lærere i stedet lave noget andet.”

60 børn i klassen til diktat!

Nedtur på daginstitutionsområdet

Pædagogerne tænder også advarsel-lamperne forud for efterårets vedtagelse af de kommunale budgetter for 2003. Der lægges op til voldsomme forringelser inden for daginstitutionsområdet i de fleste kommuner.

Landet over er over to tredjedele af kommunerne i fuld gang med at planlægge nye nedskæringer på daginstitutionsområdet, nedskæringer, der mange steder endog kommer oven i forringelser på budgettet for i år. Det viser svarene fra foreløbigt 81 ud af de i alt 175 kommuner. Besparelserne ligger gennemsnitligt på to til tre pct., men i flere kommuner er der lagt op til nedskæringer af et hidtil uset størrelsesorden, oplyser BUPL.

Budgetterne inden for daginstitutionsområdet er allerede helt i bund, og det lader sig ikke gøre at spare i den størrelsesorden, som der lægges op til, uden at fyre medarbejdere. Det vil få alvorlige konsekvenser for det pædagogiske indhold og tiden til det enkelte barn, frygter BUPL's formand, Bente Sorgenfrey.

Ifølge BUPL er kommunerne (i det mindste så længe de finder sig i de økonomiske spændetrøjer, som regeringen pålægger dem, red.) tvunget til at skære så brutalt på budgetterne for næste år som følge af sidste års stramme kommunalaftale (læs: sidste års økonomiske håndfæstning) og regeringens udmeldinger fra de aktuelle forhandlinger vedrørende næste års håndfæstning. Der er lagt op til, at tommelskruerne på kommunerne strammes yderligere.

De røvrender os

Jeg har før omtalt vores bonusordning hos Posten, der gør, at vi reelt er på akkord. Ca. 1150 breve skal hver person sortere i timen. Sorterer vi mindre, får vi skideballe, og laver vi mere, bliver det omregnet til bonus. Hvis vi f.eks. sorterer 1150 breve mere, end vi skal tilsammen, svarer det så til en times bonus til deling. Typisk laver vi 10-20 timers bonus hver dag, svarende til 30-45 minutter pr. snude.

Vi er så også blandt de eneste hold i hele huset, der kan vise en produktivitet på 110-115 % hver dag. De fleste andre laver mellem 50-100 %. Vores arbejdsleder er tæskestolt af os og den arbejdsmoral, vi lægger for dagen.

Men længere oppe i systemet sidder der nogle folk, der ikke har sat sine ben i et produktionslokale i 10-20 år, og som tror, de kan dekretere sig ud af besparelses-kravene, der kommer fra Hovedkontoret. Hver nat ca. midtvejs i vores vagt kommer der et såkaldt *Flyverhold* ned til os og skal sortere. De plejer ellers at blive lagt i en selvstændig gruppe, så deres arbejdsindsats ikke påvirker vores produktivitet.

Disse "Flyvere" er ansat til at kunne sendes derhen, hvor der er brug for deres arbejdskraft her og nu, og er dermed ikke tilknyttet nogen bestemt afdeling. Dette præger naturligvis også deres tilhørsforhold - og dermed i sidste ende også deres motivation og arbejdsmoral. De er jo ikke noget bestemt sted, hvor der er nogle kolleger til at opdrage dem, og har ikke den samme føling med, hvordan det går med at få posten ud, som vi andre har. Deres produktivitet ligger på ca. 50 %, så hvis de blev lagt ind i vores akkord, ville det være en meget dårlig forretning for os. Hidtil har man altså holdt os skadefri.

Men chefens højre hånd har lige fundet en fed besparelse. I torsdags

dekreterede han, at der kun skulle være én gruppe i natleddet på vores afdeling. Således får vi nu lov til at betale for de andres lave produktivitet.

I går holdt vi et møde om det i vores pause for at blive enige om, hvordan vi skulle forholde os til det. Vi kom frem til, at vi fremover kun vil lave 100 %. Altså en arbejd efter reglerne-aktion, hvor vi KUN laver det, vi skal. Hvis de vil skære 1000 kr. af vores løn hver måned (svarende til den bonus, vi optjener), må de tage konsekvenserne. Vi laver det mindre, og de må sætte folk på overarbejde i stedet.

Så vidt jeg kan regne ud, bliver det til en merudgift for Posten på 500.000 kr. årligt for at spare 350.000 kr.

Dertil kommer, at man kan forvente, at sygefraværet vil stige på grund af nedsat arbejdsglæde og større psykisk nedslidning. Denne udgift er ikke indregnet i

ovenstående regnestykke. Det er heller ikke medregnet, at vi over tid vil vænne os til det lavere arbejdstempo og måske på sigt rasle ned på 70-80 % produktivitet, som det er sket på andre afdelinger, hvor man har lavet tilsvarende svinestreg.

Chefens højre hånd bliver belønnet for at have sparet 3-400.000 kr. væk om året, mens en anden chef bliver straffet for den merudgift på 500.000 kr. der er kommet i kølvandet på besparelsen.

I nat kom dråben, der fik bægeret til at flyde over. I det øjeblik vi havde fri og skulle hjem, fik vi at vide, at der kom nogle flyvere ind og skulle sortere en time. Da blev vi glade for, at vi kun havde lavet 100,1 % i dag. Havde vi nu lavet bare 5 timers bonus, havde det været nederen at møde på arbejde i morgen og få skideballe for ikke at have overholdt produktionsnormen.

Ib Spang Ansigtter

Ib Spang Olsen behøver ikke nærmere præsentation. Alle der har et halvt hundrede bøger på sin reol kan være rimelig sikker på også at eje en original Spang Olsen. Han har lavet omslag og bogarbejder til en stor del af det sidste halve århundredes danske litteratur – og til en hel stribe klassikere fra Æsop til Chaucer, Defoe og Mark Twain – og selvfølgelig H.C. Andersen.

Det 20. århundredes Andersen.

I børneværelsets bibliotek er han ikke mindre fyldigt repræsenteret: Hvad er Halfdan Rasmussen og hvad er Spang Olsen i de herlige bøger, som flere generationer ny danskere er vokset op med? Det er ikke til at skille ad. Og så er der jo hans egne bøger, ikke at forglemme, som også har deres egen hylde ...

Den snart 81-årige er blevet så tæt på at være en nationalinstitution, som en tegner nu kan komme:

Da han var blevet 80 blev der arrangeret en stor udstilling af hans værker på Sofienholm, som i vinteren og foråret flyttede til Kunstcentret Silkeborg Bad. De gav et indtryk af det enorme omfang af hans værk som tegner og bogillustrator. Af alsidigheden, fantasien, poesien og realismen – af dramaet og fortællingen, sanseligheden og jordiskheden, ubesværet på rejse gennem tid og rum.

Han siger om sig selv, at han hører til *de historiefortællende*.

Hans billeder *siger noget* om verden og tilværelsen – og får folk til at holde af den.

Ansigtterne på disse sider, mennesker han har mødt undervejs, portrætterne, er måske ikke det Spang Olsen er mest kendt for som tegner. De viser hvor fremragende han behersker en af de mest grundlæggende discipliner i den nøgterne og bare stregtegning: Et fotografi kan være et fremragende portræt. En god tegning kan mere endnu.

*Fra sangen fra syd
Digte fra Sydafrika ved Erik Stimus 1998*

Skitser fra stederne 1998

ng Olsen: r undervejs

Harry O'Toole, okt. 58

Ib Spang Olsen: Om tegninger

Den nutidige verden er utænkkelig uden billeder. De er omkring os overalt ude og inde. Figurationer sat på flader og anbragt i vor verden, som der derved udriver stykker af, mens de prøver at ligne andre dele af den.

Vi er omgivet af billedmængder, vi glæder os over eller aldeles ikke behøver, - tilsammen en af de egentlige nydannelser, som hører til i vor tid. Et par generationer tilbage var man ikke i en billedverden; den enkelte kunne leve et helt billedfrit liv. Det er ikke længere siden, end at jeg slev har kendt folk fra de tider – jeg har endda været med til at ændre på deres vilkår.

Dog billedets kerne, stregen, har jo altid eksisteret, måske lige så længe som andre sprog. Denne flytning af et synsindtryk fra det tredimensionale til det todimensionale, verdens første og mest afgørende billedabstraktion.

Underligt at det overhovedet kan lade sig gøre og desuden accepteres af vort sansesystem. Alligevel er det jo nærliggende for enhver, at man prøver at fatte en form eller gengive en oplevelse ved at sætte streger på papir eller anden tålmodig flade.

Børn gør det helt af sig selv, bruger dette apparat til at fæstne deres indtryk fra verden og især udtrykke deres opfattelse af den – indtil deres viden om denne verden bliver for stor til at de kan blive tilfredse med deres egen formåen til at gengive den. Og har man først opgivet sit tegnereskab af verden, får man det ikke uden videre tilbage.

Jeg har stadig en elementær glæde ved at lade stregen uddrage essenserne af det jeg ser: en krop, et rum, en bevægelse. Vel vidende om ufuldkommenheden i resultatet kan jeg se en skønhed i selve stregen og stregernes samvirken i et system, hvor jeg ser et væsen, en form eller en bevægelse, og på den måde ejer jeg det bortfløjne, der var foran mig eller i mine sanser . (...)

Fra

Gunnar Jakobsen: Ib Spang Olsens bogarbejder 3, 2001

Verdensbanken kommer til Oslo

24. - 26. juni holder Verdensbanken sit årlige udviklingsmøde (ABCDE) i Oslo.

Verdensbanken er en af de største globale imperialistiske institutioner og hører sammen med Den Internationale Valutafond IMF. Begge begår de store menneskerettighedsbrud ved at gennemtvinge hårde nyliberalistiske krav til fattige lande til gengæld for lån. I de snart 60 år, disse organismer har eksisteret, har deres politik og metoder kun øget fattigdommen.

I land efter land spiller den nyliberale politik og IMF's/Verdensbankens diktater fällit – ruinerede lande og ruinerede befolkninger tvinges til at rejse sig til oprør, som i Argentina.

Oslo2002 er navnet på hovedkoalitionen, som mobiliserer folk til at demonstrere mod Verdensbankens politik. Op til mødet har der været ført en kraftig

debat i Norge om vold og ikke-vold i forbindelse med demonstrationerne, som næsten på en prik ligner den danske op til EU-topmødet i december her. Og

også i Norge føres der en kraftig – og ubegrundet – politikampagne om, at demonstrationerne vil blive voldelige. Sidstnævnte har fået Oslo2002 til i en pressemeddelelse (24.05) at protestere

mod politiets skræmmepropaganda: *”Oslo2002 protesterer på det kraftigste mod den skræmmepropaganda, politiet har sat i værk i tilknytning til demonstrationerne mod Verdensbankens møde i Oslo fra den 24. juni. Der foregår for tiden en intens mobilisering i fagforeninger, miljøorganisationer og politiske organisationer frem mod de kommende demonstrationer. Forud for disse aktioner er der truffet enstemmige beslutninger om at aktionerne skal være ikke-voldelige. Vi er overbevist om at vores arrangementer vil blive fredelige. Der planlægges ikke voldelige aktioner eller optøjer. Dette er politiet informeret om.*

Alligevel igangsætter politiet en grundløs rygteflom om planlagte voldelige aktioner. Det er vanskelig at se noget andet motiv for dette, end at politiet ønsker at bruge demonstrationerne til

Om Verdensbanken, ikke-vold og aktionsenhed

Af ML-gruppen Revolusjon

I forbindelse med planlægningen og koordineringen af demonstrationerne mod Verdensbankens ABCDE-møde i Oslo i juni har der været heftig debat. Alle er enige i ønsket om fredelige markeringer uden brug af vold. Uenigheden står omkring spørgsmålet om de enkelte organisationer, som er tilsluttet Oslo2002, skal forpligte sig til at afstå fra brug af vold. (En mere skjult uenighed ligger sandsynligvis i definitionen af voldsbegrebet.)

ML-gruppen Revolusjon havde og har ingen problemer med at støtte flertalsbeslutningen om at organisationerne skal forpligte sig til at afstå fra brug af vold. Det var en vedtagelse, som – desværre – var nødvendig for at sikre aktionsenheden.

For at få store folkelige markeringer i stand mod den stadig mere globale kapitalisme, for at trække fagbevægelsen, miljøbevægelsen, Nei til EU osv. med, er det en forudsætning, at demonstrationerne i deres udgangspunkt er fredelige og inkluderende. Dagens Norge er milevidt fra nogen revolutionær situation.

Det er ikke sådan, at arbejderklassen og folkemasserne venter på et signal til endelig at gøre oprør mod magthaverne og erobre deres institutioner. Det virker, som om enkelte på venstrefløjen tror, de er i en sådan situation, så snart det støjer lidt for deres fødder.

Bevidsthedsniveauet om kapitalismens og imperialismens virkninger og dens natur er i rimelig god udvikling, men viljen til at tage kampen op for alvor er stadig relativ lav og har på ingen måde noget masseomfang.

Selv om der gøres stadig nye forsøg på at indskrænke demonstrationsretten og andre friheder, er det heller ikke sådan (endnu), at fysisk konfrontation med voldsmagten er en nødvendighed for at markere protest. Dette er den konkrete, faktiske situation, som nødvendigvis må ligge til grund, når man bestemmer sig for aktionsformer og kampmetoder. Enkelte trotskistiske og anarkistiske grupperinger har en strategi, som fører til konfrontationer på bekostning af de brede, folkelige manifestationers gennemslagskraft. De har en egen evne til at

fejlvurdere (læs: overvurdere) bevidsthedsniveauet og selve demonstrationens karakter. Når nogen leger «militante» uden at tage hensyn til, at de store masser af globaliseringsmodstandere ikke er beredt til at udvide aktionsformene her og nu, fungerer de med eller mod deres vilje som provokatører. Det giver særdeles let spillerum for politiets egne provokatører, og det skræmmer sandsynligvis mange potentielle demonstranter fra at vise deres afsky mod for eksempel Verdensbanken.

Denne vildfarelse har ved tidligere skilleveje, som i Prag og i Göteborg, givet borgerskabet og deres medier gavepakker, fordi de har kunnet fokusere på forskræmte ansatte og købmænd bag knuste butiksvinduer i stedet for tusinder og titusinder, som har markeret deres protest mod den moderne kapitalismes frontfigurer. (At det sandsynligvis var politiets egne provokatører, som satte det hele i gang, hjælper så lidt, når folk flest – som endnu ikke er på gaden, men sidder foran tv'et – ikke vil tro på det, og når visse organisationer bagefter for en

at sikre sig selv nye bevillinger og nyt udstyr og at skræmme demonstranter væk. Det tragiske er, at politiet med en sådan kampagne er i færd med at begå samme fejl som politiet i Göteborg, nemlig bidrage til at skabe en tilspidset situation, som kan bidrage til at udløse uroligheder. Politiet har signaleret, at de vil arrestere tilrejsende demonstranter fra Danmark og Sverige. Dette er uhørte angreb på vores demokratiske rettigheder. Vi har sendt opfordringer til en række organisationer i Norden om at tilslutte sig vores aktioner. Disse vil komme ud fra en forudsætning om, at aktionerne vil blive fredelige. (...)

Vores demonstrationer retter sig mod Verdensbanken og den hensynsløse markedsliberalistiske politik, banken sammen med andre internationale institutioner står for. Politiet ser ud til at ønske en anden dagsorden - med sig selv i hovedrollen."

I det følgende redegør ML-gruppen Revolusjon for sit standpunkt i debatten om vold/ikke-vold.

sikkerheds skyld forsvarer det ...)

Resultatet er, at nogen få unge synes, dette er satans sejt, mens det overvældende flertal af demonstranter føler sig tromlet ned og misbrugt. Enten kommer de ikke til næste demonstration i det hele taget, eller de stiller krav om, at IS og lignende grupper ikke skal bondefange dem en gang til. Det er dette sidste, som er sket. Vedtagelsen om, at alle organisationer som støtter demonstrationen mod Verdensbanken, må forpligte sig til at afstå fra at bruge vold, er på sæt og vis absurd og burde være unødvendig. Problemet er, at det er IS og omegn, som gennem sin tidligere optræden har fremtvunget en sådan vedtagelse. De bør derfor tørre krokodilletårerne over flertalsbeslutningen i Oslo2002 af og bidrage til, at den nødvendige tillid, som må eksistere inden for en aktionsenhed, bliver genoprettet.

Vi advarer samtidig mod at gøre demonstranterne til hovedansvarlige for, om en demonstration bliver voldelig eller ikke. Voldsudøverne er ikke med på møderne, som planlægger demonstrationerne, de er i politihuset. Det var ikke demonstranter, som skød med skarpt mod politiet i Göteborg, men omvendt.

Revolusjon foråret 2002

Thomas Nagy: Det skjulte folkedrab i Irak

USA har bevidst ødelagt og forhindret vedligeholdelse og genopbygning af det irakiske vandrensningsystem. Kolera, tyfus og diarré-relaterede sygdomme har slået over en million irakere ihjel siden Golfkrigen. Heraf en halv million børn under fem år.

Den amerikanske professor Thomas Nagy, George Washington University, har på seminarer i København og Odense fremlagt uigendrivelige beviser for at USA begår et bevidst folkedrab i Irak.

En 'ny type' avanceret folkedrab: ikke ved at bombardere civilbefolkningen, ikke ved at udrydde titusinder på henrettelsespladser eller i dødslejre – men simpelthen ved at forhindre irakerne i at have rent vand.

Hele planen fremgår af officielle dokumenter fra 1991, som det amerikanske militærs efterretningstjeneste FDA selv har offentliggjort. Hårdt presset af at Pentagon var blevet grebet i en række deciderede løgne om det såkaldte Golf-syndrom (eftervirkningerne af anvendelsen af forarmet uran), som tusinder af amerikanske soldater fra Golfkrigen nu lider under, beordrede daværende præsident Clinton dokumenter fra Golfkrigen offentliggjort. Planen om ødelæggelse af den irakiske vandrensnings var et blandt 40.000 andre – som professor Nagy nærmest ved et tilfælde stødte på for et par år siden.

Vand er det mest basale element for enhver civilisation. Kan det ikke renses spredes sygdomsepidemier overalt. Bakteriefyldt vand spredes også i høsten og i husdyrholdene. Elementære foranstaltninger som at koge alt vand er ikke engang tilstrækkelige. På seminaret på Carsten Niebuhr-instituttet i København den 4. juni, hvor Nagy var hovedtaler, beskrev den svenskboende irakiske læge Adel Hamid, der arbejdede på hospitaler i Bagdad og det nordlige Irak frem til 1999 om problemerne for et sundhedsvæsen, hvis mest grundlæggende element er forurennet, og hvor en læge ved at vaske hænder kan overføre nye sygdomme til sine patienter.

Almindelige børnesygdomme som

Thomas Nagy, professor ved George Washington University, på Carsten Niebuhr-instituttet i København.

mæslinger bliver dødbringende.

De elementer til vandrensnings – herunder diverse kemikalier – som Irak er ude af stand til selv at producere, men må importere, er på sanktionslisten, og hele den irakiske befolkning er dermed anbragt i en dødelig sundhedsfælde.

Sidste år offentliggjorde Thomas Nagy i tidsskriftet The Progressive en nu berømt artikel om den bevidste ødelæggelse af den irakiske vandrensnings. Det har gjort den beskidte amerikanske politik til en offentlig hemmelighed – men det er et tabu i USA selv, systematisk fortiet af de store medier. Som Nagy sagde: Det er tabu blot at rejse tvivl om USA i rollen som 'the good guys', der søger at redde verden fra 'the bad guys'. At USA skulle gennemføre en bevidst folkedrabspolitik ved at ødelægge kilden til alt liv er 'simpelthen utænkeligt.

Men hvad USA bedriver i Irak er folkedrab ifølge Geneve-konventionerne, som udtrykkeligt fremhæver ødelæggelse af civilbefolkningens vandforsyning som en forbrydelse i denne kategori.

2,3 millioner børn under fem år dør ifølge WHO af diarré-relaterede sygdomme forbundet med utilstrækkelig vandforsyning. De irakiske børn i denne statistik dør som følge af en bevidst amerikansk politik.

Fagforeningsbevægelsen i Rusland

*Af Anatolii Pizhov,
sekretær for den
internationale afdeling i
landsforbundet af russiske
fagorganisationer "Zashita
Truda" (Arbejdets Forsvar)
Den russiske delegations
tale ved den 3. europæiske
faglige kongres i
Grækenland, 1. juni 2002*

På vegne af landsforbundet af russiske fagorganisationer "Zashita Truda" (Arbejdets Forsvar) hilser jeg de delegerede til den 3. europæiske faglige kongres.

Den første kongres i Tyrkiet understregede nødvendigheden af at forene fagforeningsbevægelsen på international basis, den anden kongres i Frankrig tog de første praktiske organisatoriske skridt i denne retning - og denne 3. kongres, som finder sted i Grækenland, har stillet klassekampens konkrete og omfattende spørgsmål på dagsordenen. Det er en afspejling af den kendsgerning, at processen med skabelse af et ledende centrum i den internationale arbejderbevægelse er en realitet og skrider fremad.

Den kategoriske opfattelse af, at fagforeningskampen i de vesteuropæiske lande er traditionelt og markant anderledes end denne kamp i andre kapitalistiske lande, er grundlæggende forkert. Det er sandt, at de vesteuropæiske arbejderes levestandard har været og er væsentligt højere end i andre mindre udviklede kapitalistiske lande. Det er ikke bare resultatet af udviklingen af produktivkræfterne i de vesteuropæiske lande, men skyldes i endnu højere grad det åbenlyse røveri af naturressourcerne og den umenneskelige udbytning af folkene i de koloniale afhængige lande.

Dette gjorde det muligt for det vesteuropæiske bourgeoisie at fodre visse sektorer af proletariatet og minimere faren for sociale omvæltninger i denne del af Europa. Denne langvarige para-

sitisme hos disse sektorer i det vesteuropæiske proletariat har alvorligt indvirket på niveauet i deres sociale klassekamp. **De materielle omstændigheder betinger bevidstheden!** Det er af den grund, at de vigtigste vestlige fagforbunds kamp aldrig gik ud over den snævre faglige kamps grænser. Men det er ikke en situation, der er stabil.

Som resultat af den økonomiske verdenskrise og tilspidsningen af kampen mellem forskellige kapitalistgrupper om magten over indflydelsessfærer og andre faktorer synker de vesteuropæiske arbejderes levestandard. Dette vil betyde et skift for fagbevægelsens kamp i retning af klassekamp; den sociale klassekamp for forskellige dele af proletariatet vil blive mere ensartet.

I imperialismens epoke er statsgrænserne svære at forcere, især for de udbyttede masser. Dette gør det svære at opnå enhed i den kamp, som føres af de udbyttede i alle lande. Det er også en begrænsning af de arbejdende massers frihedsrettigheder. Desuden prøver bourgeoisie at dele de udbyttede masser i forskellige lande og nationer ved at opflamme nationalistiske følelser til at fremprovokere blodige væbnede konflikter. Samtidig er de nationale grænser blevet en regulator for arbejdskraftens bevægelighed i udbytternes interesse - det vil sige, at de hjælper bourgeoisie med at filtrere arbejdskraftmarkedet.

Proletariatets iboende klasseinteresse bør ikke tillade modsætninger mellem forskellige grupper blandt masserne af udbyttede på national, religiøs, kompetencemæssig eller noget andet subjektivt grundlag. Derfor er det en yderst vigtig opgave for det vesteuropæiske og russiske proletariat beslutsomt at undertrykke enhver form for chauvinistiske angreb mod arbejder-indvandrere, som anstiftes af det nationale borgerskab med det

Minearbejder demonstration 98

formål at fremme sammenstød mellem forskellige dele af proletariatet og dermed aflede proletariatets opmærksomhed fra klassekampen. Det vesteuropæiske og russiske bourgeoisie bør ikke blot støtte arbejder-indvandrerne i deres kamp mod det lokale bourgeoisie, men også forene bestræbelserne i klassekampen på grundlag af lighed for alle proletariatets dele.

Situationen for fagforeningsbevægelsen i Rusland har en masse lighedstræk med fagbevægelsen i Vesteuropa - men der er imidlertid samtidig en række væsentlige forskelle.

En af hovedforskellen er den, at der i den russiske fagforeningsbevægelse eksisterer visse strukturer, som formelt har antaget status af fagforeninger, og som til trods for de normer, der er fastlagt i den internationale konvention IUL, "On Unions", stadig har denne status på internationalt plan. Det er ikke reelle fagforeninger. Til denne type fagforeninger hører Føderationen af Uafhængige Fagforeninger i Rusland (FIUR) og et antal fagbaserede og uafhængige foreninger som Den Uafhængige Fagforening af Minearbejdere (IUM), som reelt er FIUR-satellitter. Ifølge IUL-konventionen "On Unions" tillades ejerne af produktionsmidlerne, arbejdsgiveren, ikke at være med i de udbyttedes, de ansattes, faglige organisation. Imidlertid har FIUR og tilsvarende foreninger både de udbyttede og udbyttterne som medlemmer, dvs. at disse organisationer er ulovlige i hen-

hold til de internationale normer. Denne type fagforeninger stammer fra den tid, Krustjov-revisionismen gjorde sig gældende, og de fortsætter med under nye betingelser at dominere fagforeningsbevægelsen i Rusland.

De borgerlige autoriteter ikke bare forhindrer afsløringen og opløsningen af den type ulovlige organismer, de støtter dem og bruger dem til deres udbytningsformål og prøver med deres hjælp at forvirre den internationale arbejderbevægelse.

Disse såkaldte fagforeninger forklæder sig som de udbyttede massers 'forsvarere', men de facto er de provokatører inden for arbejderbevægelsen og agenter for det nationale og internationale bourgeois interesser.

Jeg vil give et konkret eksempel på deres forræderiske virksomhed og den skade, de forvolder for de undertrykte massers interesser.

I 90'erne udnyttede disse borgerlige 'fagforeninger' arbejderne småborgerlige følelser, de mobiliserede minearbejderne i Kuzbass i en hidtil uset strejkebevægelse, der som hovedkrav havde privatisering af kulsektoren. I sidste ende viste det sig, at disse strejker var første sten til likvideringen af kulsektoren og var banebrydende for privatiseringen af andre af landets produktionssektorer. På disse fagforeningsprovokatørs initiativ og under deres ledelse gav arbejderne sig til med deres egne hænder at ødelægge kilden til deres fysiske eksistens.

Den negative effekt af disse strejkeudbrud var snart mærkbare. Minearbejderne begyndte at indse, hvor naivt de var faldet i bourgeoisiets fælde. For ikke at miste kontrollen over de stadig mere utilfredse minearbejdere tog bourgeoisiets initiativ til dannelse af Minearbejdernes Uafhængige Fagforening. Denne tog de ny betingelser i agt og gav sig til at handle i udbytterklassernes interesser i arbejderbevægelsen - denne fagforening følger altså en linje i modstrid med arbejderne interesse.

I sidste ende blev tusindvis af minearbejdere arbejdsløse som følge af lukningen af de såkaldt uprofitable miner. Deres familier blev berøvet deres eksistensgrundlag, og mange af arbejderne døde i deres kamp mod udbytningen, som bourgeoisiet og

deres agenter i fagbevægelsen havde gennemtrumfet.

Det er det ynkværdige resultat af den forræderiske virksomhed, disse agenter for bourgeoisiet i fagbevægelsen i Rusland har bedrevet. Dette er den pris, proletariatet må betale for deres småborgerlige naivitet, for manglende klassebevidsthed!

Uheldigvis tror en portion af arbejderne stadig, at de russiske borgerlige fagforeninger som FIUR forsvarer 'alle arbejderne' interesser. Det er tilfældet, selvom praksis viser, at bourgeoisiet støtter sådanne fagforeninger for at undertrykke uroen blandt de militante sektorer af arbejdere ved at indskrænke fagforeningskampen til lovlydige aktioner, nyttesløse demonstrationer, hule resolutioner og endeløse og ufrugtbare legale skridt. Som konsekvens af denne forvirring blev arbejderne så hjælpeløse, at 'arbejdsgiveren' vovede at stoppe med at udbetale lønninger. Denne vanvittige situation tvang objektivt det russiske proletariat til selvorganisering ved at skabe sine egne fagforeninger.

En af formerne for denne type fagforeningsorganismer er sammenslutningen "Zashita Truda" (Arbejdets Forsvar). I dag findes denne fagforening i 40 regioner landet over og har mere end 15.000 medlemmer, militante arbejdere. Til trods for dens relative lille medlemsstørrelse var denne fagforening i 90'erne i stand til at få brede masser af arbejdere og dele af småborgerkabet på hele det russiske territorium på gaderne og i kamp i 'jernbane-krigen' og til beslutsomt at konfrontere bourgeoisiets herredømme. Zashita var også i stand til at forene andre fagforeninger i kampen mod de borgerlige myndigheders offensiv mod arbejderne rettigheder, og gennem mange år forhindrede den bourgeoisiet i at legalisere en drakonisk arbejdslovgivning.

Jeg vil kort fremlægge nogle af "Zashita Truda"s organisatoriske principper:

Fagforeningens statutter afviser kategorisk medlemskab for arbejdsgivere eller nogen af deres repræsentanter.

Den faglige sammenslutnings struktur på føderativt plan er dannet på basis

Terrorbekæmpelse - Grosnij - Tjetjenien

af de lokale fagforeninger. ***"Zashita"s lokale fagforeninger oprettes kun på basis af sociale og klassemæssige kriterier.*** Fagforeningen "Zashita Truda" og dens lokale organismer udelukker ikke alliance med andre ikke-proletariske fagorganisationer på basis af både langsigtet og kortsigtet kamp og praktiske opgaver.

Fagforeningen har ikke en enkelt leder. Ledelsen af fagforeningen "Zashita Truda" udøves af en sovjet (et råd) af lokalformænd med hjælp fra en eksekutiv-komité. Hver lokalformand er ansvarlig for en bestemt gruppe lokale fagforeninger på distriktsplan. Eksekutivkomitéens sekretærer er ansvarlige for et givet område af fagforeningens virksomhed. At der ikke er en enkelt leder, gør det vanskeligere for bourgeoisiet at bestikke, miskreditere eller tilmed likvidere ledelsen og underlægge fagforeningens dets magt. Samtidig udvider det fagforeningsorganismens demokratiske principper. Selvom lokale fagforeninger i nogle tilfælde oprettes på politiske organisationers initiativ, er fagforeningen ikke formelt forbundet med nogen politisk organisation. Samtidig er der ***i fagforeningen ingen begrænsninger med hensyn til at give udtryk for sine politiske overbevisninger og sympatier.*** Arbejderklassens levevilkår er ikke ensartet over hele det russiske territorium eller inden for økonomiens forskellige grene. Disse forskelle kan faktisk være meget udtalte. Dette træk er af væsentlig betydning for fagforeningsbevægelsens stadium og de forskellige sektorer af arbejderes krav.

De mest fremskredne sektorer af det russiske proletariat i dag rejser krav om nationalisering af de økono-

niske grene og virksomheder, som bør være på statens hænder. Minearbejdere og jernbanearbejdere var de første til at rejse dette krav.

Nationalisering af virksomheder er til fordel for arbejderkollektiverne som helhed, og også for arbejderne som enkeltpersoner - og det er samtidig et progressivt skridt fremad i proletarietets klassekamp.

I særdeleshed er arbejderne under strejker i en gunstigere position, hvad angår administrationen af virksomheden med hensyn til spørgsmål om lønninger og arbejdsforhold; hvis firmaet erklæres insolvent, må der sikres midler fra føderale kilder. Dette øger muligheden for, at strejkerne krones med sejr. Samtidig får virksomhedsadministrationen dårligere muligheder for at behandle arbejderkollektivet vilkårligt og uretfærdigt.

Hvis de føderale myndigheder nægter at imødekomme arbejderne krav - under henvisning til mangel på føderale midler - så vil kravene lettere få en politisk karakter ved at kræve regeringens afgang, fordi den er ude af stand til at styre økonomien.

Historiske kendsgerninger beviser det forhold, at kapitalisterne i alle lande har været og er parate til at begå de mest uhyrlige forbrydelser i egen interesse i kampen for at sikre sig kilder til profit. Kapitalismen er kilden til krig og terrorisme.

Den internationale terrorist nr. 1 er uden tvivl den amerikanske imperialisme. Historien vil aldrig glemme de uhyrlige forbrydelser, som de amerikanske imperialister har begået: Uden at det var nødvendigt, bombede de brutalt byer som Sofia og Dresden i den anden verdenskrigs sidste år, de nedkastede atombomber over Hiroshima og Nagasaki, de ødelagde et enormt antal byer i Korea og Vietnam, dræbte tusinder og atter tusinder af civile i de seneste angreb på Irak og Jugoslavien - og har mange andre forbrydelser mod menneskeheden.

Alene i de første uger af aggressionen mod Afghanistan døde titusinder civile under de amerikanske luftbombardementer.

'Anti-terror-operationen' i Afghanistan er en utilsløret aggression fra de amerikanske imperialister, som har til

Internationale - russisk

formål at erobre og sikre sig en ny profitkilde. Denne aggression har intet at gøre med de tragiske begivenheder den 11. september i New York. Det er en kendsgerning, at aggressionen mod Afghanistan havde været forberedt længe før tragedien den 11. september, som det fremgår af et stort antal økonomiske dokumenter fra forskellige amerikanske regeringsinstanser og komitéer. Kapitalisterne havde åbent beregnet de økonomiske gevinster fra et eventuelt amerikansk militært og politisk herredømme i Afghanistan.

Transnationale selskaber forventer, at efterspørgslen efter olie og gas vil vokse kraftigt i landene i det østlige Asien. Specialister forventer sig særlig meget af to store regioner Indien-Pakistan og Kina. På grund af sin geografiske beliggenhed er Afghanistan et næsten obligatorisk transitpunkt for overførsel af kaspisk olie og gas til Fjernøsten.

Ikke blot er udvindingen af naturressourcerne profitabel, kontrollen over transitten og de modtagende markeder er det også.

Talibanerne i Afghanistan blev støttet og bragt til magten af den amerikanske imperialisme som en 'vagthund' for amerikanske interesser. Talibanerne var imidlertid ikke i stand til at tackle den interne situation i Afghanistan, og de forsøgte tilmed uafhængigt af deres

herrer at sikre sig kontrol med den mulige transport af olie og gas gennem afghansk territorium. USA-imperialismen havde ikke råd til at miste kontrol over området. Det var den væsentligste bevæggrund bag den amerikanske aggression mod Afghanistan.

Det er værd at notere sig den højtråbende propaganda om det russiske bourgeois 'ædle' kamp mod 'international terrorisme'. Det er også en uacceptabel løgn og et snedigt trick fra de russiske aggressors side. Det russiske bourgeois forsøger også at få fingre i Afghanistan bag Nordalliancen med det samme mål - at få greb om olien som en ny profitkilde. Vi bør ikke glemme, at de russiske monopoler er producent af kaspisk olie og gas og kan blive en hovedaktør i spillet om transporten af olie og gas til Østasien. Dette træk er blevet analyseret i detaljer i 'Proletarskaja Gazeta' nr. 14 i artiklen 'Kapitalismens 'civiliserede verden' er kilden til terrorisme og krig'.

Det russiske bourgeois er en god kandidat til titlen som international terrorist. Først og fremmest ødelagde det russiske bourgeois næsten alle tjetjenske byer og dræbte tusinder af civile i dets blodige kampagne for at få kontrol med den tjetjenske olie. På samme tid udnytter Ruslands borgerlige myndigheder denne kampagne mod international terrorisme til at oprette et politiregime i vort land. Organerne til lovhåndhævelse har næsten ubegrænsede beføjelser til at undertrykke enhver form for social uro. Vi bør i særdeleshed aldrig glemme den blodige undertrykkelse af de ubevæbnede Leningrad-arbejdere i cellulosefabrikken i Viborg i 2000.

Hysteriet om 'international terrorisme', som bourgeoisiet oppisker, bruges til at tilsløre NATO's kriminelle karakter for at få denne internationale terrororganisation til at ligne en 'fredsbevarende'.

Hysteriet om 'international terrorisme' fremkaldes af den internationale kapital på et tidspunkt, hvor arbejderne og de nationale frigørelsesbevægelser styrker deres kamp i mange af verdens lande.

Længe leve den internationale proletariske solidaritet!

Topmødeterror, "Civil ulydighed" og Globale Rødder

POLITIET HAR GANG I DE KOSTbare forberedelser til det danske EU-formandskab. En milliard kroner kommer det til at koste. Og politi og de forskellige lyssky væsener sluger hundreder af millioner til udstyr og totalmobilisering. En vigtig del af forberedelserne består i at skabe en forventning om omfattende vold - især i forbindelse med decembertopmødet. Medierne er blevet forsynet med en uophørlig strøm af meddelelser om dets voldelige forventninger. Og den borgerlige presse arbejder ihærdigt videre på signaler. F.eks. har Berlingske Tidende begået en artikel, der præsenterer Thorkil Lauesen fra 'Blekingegadebanden' som en skummel revolutionær strateg bag den forventede 'topmødeterror'. En lead til en artikel helt i ånden tilbage fra 1933 (1.06.02), betitlet 'Autonom ideolog', giver hele indholdet:

"I årevis har de autonome, der forbereder store demonstrationer under Danmarks EU-formandskab senere på året, hentet intellektuelt input fra en af landets mest revolutionære mænd. Chefideologen bag Blekingegadebanden, Thorkil Lauesen, er efter mange år bag tremmer blevet ideologisk forbillede i det autonome miljø. I dag sker det på baggrund af en strategi støbt på et møde med terrorister og andre revolutionære i Mexicos jungle."

Det lyder unægtelig skummelt. Derefter bliver 'Globale Rødder' til disciple af Lauesen (hvis politiske profil selvfølgelig fortagnes i Stürmer-stil):

"Også den nye autonome gruppering »Globale Rødder« er som et ekko fra Thorkil Lauesens analyser. »Globale Rødder« spiller en central rolle i de autonomes forberedelser af demonstrationer under Danmarks kommende EU-formandskab. Det hele sker i et tæt internationalt samarbejde, og selv om grupperingen i offentligheden fortæller, at man ikke vil skabe gadekampe i København, så er det autonome miljø i fuld gang med at etablere særlige samaritergrupper, der skal tage sig af de værst sårede. Og samtidig er der forberedt retshjælp for de demonstranter,

der ender i københavnske detentioner.

»Globale Rødder« hylder – som Thorkil Lauesen har argumenteret for længe – »civil ulydighed« som den nye revolutionære strategi."

Der er ingen tvivl om, hvad der er i vente. Den stærkt voldelige revolutionære aktionsform 'Civil ulydighed' (som blev 'opfundet' af Gandhi og i vidt omfang praktiseret af Martin Luther King og den amerikanske borgerretsbevægelse) er i realiteten terroristers værk og nye 'vise sten'.

GLOBALE RØDDER HAR UAN-fægtet af den megen pressevirak omkring den fokuseret på sine positive topmødeforberedelser. Helt usædvanligt for en voldsfikseret terrorgruppe har den tilmed givet politiet en hånds-rækning i dets jagt på terrorister op til topmødet. Det skete i form af en pressemeddelelse, der her gengives i uddrag:

"I Politiken har Justitsministeren og Integrationsministeren givet politiet grønt lys til at indføre grænsekontrol for at holde uønskede elementer ude af landet i forbindelse med det danske formandskab. Globale Rødder vil i den forbindelse gerne angive en yderst farlig gruppe som menes at stå bag adskillige voldshandlinger. Vi vil nu overveje om politiet kunne have brug for vores hjælp, dels har vi tænkt os at arbejde fredeligt og det mener vi politiet kunne drage nytte af.

- Vi vil gerne undgå de følger-virkninger som denne farlige gruppe menes at stå bag, skriver Nikolaj Heltoft fra Globale Rødder, der fortsætter:

"Gruppen, som menes at have et netværk der er forgrenet i det meste af Europa, har hidtil formået at rejse ubemærket i Europa. Deres strategi har været at arbejde i store åbne fora hvori gennem de forsøger at vinde opbakning til deres voldsstrategi. Gruppen består efter sigende af ca. 15 personer og har indtil nu adskillige alvorlige forbrydelser på samvittigheden. Os bekendt er ingen af dem endnu straffet, det må derfor være en overordentlig god grund til at få sat en stoprød for dem nu,"

Gruppens vigtigste medlemmer og deres aktiviteter:

Anders Fogh Rasmussen: Adskillige tilfælde af medvirken til overtrædelse af straffelovens §250, at "hensætte andre i en hjælpeløs tilstand, som medfører, at personer dør eller påføres grov legemsbeskadigelse".

Gerhard Schröder: Lemfædig omgang med atomart materiale.

Tony Blair: Medvirken til bombning af civilbefolkningen i både Irak og Afghanistan.

Silvio Berlusconi: Mistænkt for omfattende korruption og formentlig bagmand for omfattende politibrutalitet i forbindelse med G8-topmødet i sommeren 2001.

Jacques Chirac: Mistanke om korruption.

Hele gruppen menes ligeledes at stå bag:

- omfattende udsultning af civilbefolkningen flere steder i verden.

- Ansvar for tabet af flere tusinde flygtende menneskers liv.

"Vi håber at politiet er villig til at gribe ind. Ellers må vi selv overveje hvad vi kan gøre," skriver Nikolaj Heltoft.

"Hvad angår politiets plan om lukke de danske grænser for demonstranter: For os giver det ingen mening af fratage folk der eventuelt har udstået en straf, deres demokratiske rettigheder til at demonstrere. Efter vores opfattelse må folk vel anses som frie hvis de har afsonet en straf de er dømt for. Det næste bliver vel at man anholder folk fordi man mener at de er moralsk disponeret for at kunne finde på at begå en forbrydelse," skriver en forhåbningfuld Nikolaj Heltoft fra Globale Rødder

Ny bog om Palæstina

Kaktussens land

Det er ikke ofte, der udkommer en ny og brandaktuel bog om Palæstina på dansk. Det gør der nu: Den er skrevet af Carlo Hansen, som har valgt at kalde den 'Kaktussens land'. På arabisk er ordet for kaktus *saber* og på dansk *tålmød*. Carlo Hansen er en journalist med holdninger, en, der tør at tage stilling.

Carlo Hansen - født i 1939 i Bov - er journalist ved Randers Amtsavis. I mere end 20 år har han interesseret sig for Mellemøsten og Israel, som også har været hans hovedområde ved Århus Stiftstidendes udlandsredaktion. I de sidste mange år har han besøgt Israel og Palæstina jævnligt.

Kaktussens Land er ikke blot en bog om Palæstinas historie. Den går bag om myterne og løgnene og er ikke mindre end en nøgle til at forstå, hvad der sker i Mellemøsten i dag. Bogen bør simpelthen læses af alle jer, der til daglig er i aktivitet for at gøre opmærksom på palæstinenserne, samt af jer, der er aktive mod USA's terrorkrig og af alle historieinteresserede, historielærere. Eller simpelthen af alle, der blot vil vide mere om, hvorfor Mellemøsten igen og igen fremstår i medierne som et konflikts og storpolitikens område.

Bogen er skrevet i et letlæseligt sprog, men er samtidig yderst veldokumenteret og er fremragende som opslagsbog. Blot er det en skam, at den ikke er forsynet med et data eller datoregister, hvad den fortjener. Nøgne fakta skifter med Carlo Hansens egne rystende oplevelser på sine rejser rundt i Mellemøsten, hvor han både kommer bag om palæstinenserne såvel som israelernes natur. Det er beretningen om stormagternes beskidte del og herskpolitik, om kontrol og splittelse af Mellemøsten gennem rå militærmagt og intriger og fordækte aftaler, der i sidste ende splittede den arabiske enhed og samling.

Der er svært at fremhæve enkelte afsnit af bogen, da de ikke vil yde bogen fuld retfærdighed. Alligevel vil jeg her fremdrage steder i bogen, som jeg særligt har hæftet mig ved.

Tag f. eks. den zionistiske løgn om, at "folket uden land" – jøderne – vendte hjem "til et land uden folk". Bogen

dokumenterer, at det, der blev Palæstina, var et frugtbart og velopdyrket land befolket af kultiverede indbyggere.

"Som landbrugsland sendte Palæstina indtil 1882 altid en stor landbrugseksport til nabolandene Egypten og Libanon, og efterhånden også til Europa. Og fra 1850 spillede europæiske handelsrepræsentanter i Palæstina en stor formidlerrolle. Jaffa, Haifa og Acre var vigtige eksporthavne. Herfra udskibedes hvede, byg, sesam, olivenolie og sæbe, appelsiner, frugter, grønsager og bomuld. Kunderne var Frankrig, Egypten, England, Syrien, Lilleasien, Grækenland, Italien og Malta."

Stormagters rivalisering

Men situationen ændrer sig i Mellemøsten fra 1882 og frem, hvad der især får katastrofale følger for de palæstinensiske områder. De ledende europæiske kapitalistiske lande får øjnene op for de mange fordele ved at have kontrollen over Mellemøsten, strategiske som handelsmæssige, og især England og Frankrig rivaliserer om områderne og benytter del og herskpolitikken, hvor befolkningen bliver brugt som kasterbold. Det var også fra den tid, de første store jødiske indvandring til Palæstina fandt sted.

"Der går en direkte linie fra FNs flygtningelejre og det palæstinensiske eksil tilbage til det 19. århundrede, da den palæstinensiske katastrofe blev grundlagt. Tyrkernes århundredlange besættelse af Palæstina gik lige over i Første Verdenskrigs ødelæggelser, der ruinerede landet og decimerede befolkningen og sluttede med de vestlige stormagters opdeling og overtagelse af regionen og etableringen af den zionistiske bosætterkolonialisme."

Sådan indledes kapitel 5. Ved opdeling blev Palæstina skilt ad og skilt ud fra de andre arabiske områder i en proces, som kun kunne betragtes som en katastrofe for det palæstinensiske folk.

"Med en befolkningsandel på under 10 procent af Palæstinas samlede befolkningstal ved århundredskiftets begyndelse erobrede europæiske jøder med vestlig støtte og under politisk og

militær beskyttelse målbevidst og systematisk vigtige dele af Palæstina bid for bid, mens palæstinenserne så det forsvinde for øjnene af sig." Således mistede palæstinenserne efterhånden rådigheden over store dele af den dyrebare jord og blev i løbet af nogle årtier daglejere og proletariserede arbejdere.

I en situation, hvor det palæstinensiske samfund var faldet sammen på grund af fremmede magters hundredårige indblanding og undertrykkelse, opbyggede zionisterne med vestlig kapital en zionistisk stat i hurtigt tempo.

Zionisterne erobrer jorden

Den første zionistkongres fandt sted i Basel, og den blev startskuddet til jødernes overtagelse af Palæstina. På kongressen blev der fremhævet tre punkter for overtagelse af Palæstina:

Masseindvandring af jøder.

Erobring af jorden.

Fordrivelse af araberne.

Senere blev der i Palæstina under parolerne "jordens erobring" og "arbejdets erobring" ført en udelukkelsespolitik mod den palæstinensiske befolkning. Ikke nok med, at jorden blev opkøbt, men det blev forbudt at beskæftige arabere, og arabernes varer blev boykottet.

Det førte til en række palæstinensiske opstande fra 1936 til 1939. De begyndte med generalstrejke og fortsatte i væbnet opstand, i første række rettet mod briterne som besættelsesmagt og jødernes beskyttere. Interessant er blandt andet, at kravene under strejken var:

Stop den jødiske indvandring.

Forbud mod salg af jord til jøderne.

En national regering.

Opstanden var i første række rettet mod det britiske mandatstyre, og der-

næst mod den jødiske indflydelse, men var også en opstand, der viste de klare klasseskel i det palæstinensiske samfund selv. Slumproletariatet og de fattige bønder, som udgjorde det store flertal, mod den palæstinensiske overklasse, der ønskede at sikre sine rigdomme og derfor var til fald for hurtige kompromisser med briterne.

Palæstina sælges

I hele spillet og rivaliseringen om Mellemøsten blev Palæstina 'solgt' til jøderne. Det skete med Balfour-deklarationen i 1917, hvor den britiske regering lovede jøderne, at de måtte etablere deres nye nation i Palæstina. Forfatteren A. Koestlers citeres for at have sagt, at med Balfour-deklarationen "*lovede en nation højtideligt en anden nation en tredje nations land*".

Men briterne havde en plan med at love Palæstina væk. Den zionistiske leder Max Nordau vidste også, hvad der forventedes af den kommende zionistiske stat, men brugte også situationen til opnåelse af egne mål. I en tale til de britiske ledere i London udtrykte han i 1919 det således:

"Vi ved, hvad der forventes af os. Vi skal bevogte Suez-kanalen. Vi skal være vagtposter langs deres vej til Indien via Nærøsten. Vi er rede til at opfylde denne vanskelige militære tjeneste, men det er essentielt at tillade os at blive en magt for således at gøre det muligt for os at udføre vores opgave."

Carlo Hansens bog dokumenterer også på overbevisende måde alle de metoder, zionisterne brugte og bruger for at fordrive palæstinenserne fra deres hjem og land. I omtalen af Deir Yassin-massakren påvises det blandt andet, hvordan zionisterne ud over massakrer og mord allerede dengang brugte metoder som systematisk voldtægt for at gøre livet umuligt for de kvinder og familier, det gik ud over, og fremskynde frivillig eksil.

Forsøg på at ødelægge den palæstinensiske ungdom

Den zionistiske undertrykkelse og terror påvirker de palæstinensiske børn og unge drastisk. Det bliver grundigt dokumenteret, at hele ungdomsgenerationer bliver dybt traumatiserede. Tallene for

de dræbte og sårede er gruppevækkende, f. eks. blev der under den første intifada fra 1987 frem til Oslo-aftalen i 1993 såret 22.000 børn. Det var i en periode, hvor Israel brugte påståede humane metoder som gummikugler. Disse humane metoder forhindrede dog ikke gummikuglerne i at trænge dybt ind i børnenes kroppe eller hjerner, afhængig af hvor de israelske soldater sigtede. Traumatiseringen af børnene, når de oplever at forældrene ikke kan beskytte dem, og familien, når børnene bliver mishandlet for øjnene af forældrene, når de udsættes for de lange isolations-

fængslinger uden mulighed for besøg af forældrene, og de efterfølgende lange fængselsdomme af børnene har langtidsvirkende indflydelse på børnenes sind og fremtiden for ungdommen. Det er de børn og unge, der skal forhandle fred med Israel.

Kaj Rudi

Carlo Hansen: KAKTUSSENS LAND. En rejse i selvbedrag. 100 års kamp om Palæstina
287 sider, 275 kr. i løssalg.
Bogen udkommer den 7. juli 2002 på forlaget Klim

Gadens protest og formandskabet

Der bliver fra 1. juli rig lejlighed til at markere protesten mod den imperialistiske globalisering, terrorkrigspolitikken og planerne for at udvikle EU til en ny imperialistisk supermagt. Ministermøder, møder med statsoverhoveder fra andre verdensdele og det store clou, EU-topmødet i december, følger så hastigt som toiletbesøg ved diarré.

Særligt påkalder tre planlagte møder sig også international interesse. Antiglobaliseringsbevægelsen har forhåndsannonceret sin deltagelse ved det såkaldte ASEM-møde i september mellem EU's regeringschefer og ti asiatiske regeringschefer. I november kommer den russiske terrorkriger fra Tjetjenien Vladimir Putin – og protesterne. Og i december, som sidste store klat, formandskabets afsluttende topmøde.

Gennem lang tid har politi og efterretningstjenester med fornyede millionbevillinger forberedt en modtagelse af de titusinder af udenlandske gæster til demonstrationerne, der står i skærende modsætning til den luksuriøse velkomst i Farumstil, som er beholdt de prominente folk. Der er indrettet celler og ekstraordinære arresthuse, ransagninger og skærpet identitetskontrol forberedes, skadestuer og lægeberedskab holder øvelser, og de nye våben skal afprø-

ves. Politiske turister skal

føle sig så lidt velkomne som asylsøgere efter vedtagelsen af Pia Kjærsgårds udlændingelov.

Det officielle Danmark deltager gerne i globaliseringen – men ønsker ikke at se globaliserede mennesker.

Samtidig gennemfører politiet en særlig mediekampagne om, at der forberedes voldelige demonstrationer. Især er ungdomsbevægelsen 'Globale Rødder', der vil aktionere gennem civile ulydighedsaktioner i bedste ikkevoldelige Gandhi-stil, blevet udskreget som potentielle voldsbrugere og terroristsympatisører.

Det er en bevidst løgn.

Der er kun én deltager i topmødespillet, som forbereder voldelige aktioner: statens voldsapparat. Det er et faktum. Blandt alle de danske kræfter, der forbereder demonstrationer, hersker der enighed om, at aktionerne er og skal være ikke-voldelige, festlige, farverige, fornøjelige, seriøse – og have massekarakter.

APK arbejder for, at de store folkelige bevægelser som fredsbevægelsen, antiglobaliseringsbevægelsen og EU-modstanden kommer maksimalt til udfoldelse under topmødet og de øvrige begivenheder. Det er gadens dagsorden: den politiske protest, som politiet forbereder sig på at drukne i volds snak og i regulær vold.

Og Det Var Danmark

Af Thomas Koppel, komponist
Fortsat fra side 7

I USA slutter folk sig sammen i tusindvis af grupper og organisationer mod den uheldsvangre udvikling. Demonstrationerne bliver større og større. Et gigantisk oprør kunne blive en realitet. Bush vakler i meningsmålingerne. Nye Watergates lurer lige under vandkorpen. Bush prøver at overdøve nedturen med stadig mere skinger retorik og trusler.

Den såkaldte Krig Mod Terror giver nemlig ingen sejr, ro eller stabilitet. Den har forvandlet USA's rekordoverskud til et rekordunderskud. Arbejdsløsheden eksploderer. Og så har den åbnet for alle klodens farligste hvepse-reder, og det helt ned i de mindste nationer som vores lille Yndige Land.

Rød i kinderne efter klap på hovedet fra Bush himself tromler Fogh & Co. begejstret med derudad. Hør, hvor vi tramper. De har travlt med at afmontere resterne af velfærdssamfundet og flytte milliarderne over til vennerne i marmorpaladserne; omskabe Danmark til ét stort korrupt Farum; levere unge danskere som offergave og kanonføde til Bushernes personlige erobringstogter; gjort Danmark til halehæng til krigsforbryderne i Israel, der ikke alene myrder palæstinensere, men også den jødiske kultur og humanistiske tradition.

Kort sagt: Fogh-regeringen og deres Danske Folkepiger og Folkedrenge suger nu, højst udansk, alt blod ud af den Unge Blonde Pige, der gik og nynnede - og efterlader vores børn et afpillet kadaver. Grundtvig ville vende sig i sin grav. Endnu en bananrepublik i den virkelige 'ondskabens akse'.

Man behøver ikke engang gennemgå alle de afskyelige punkter i denne lov. Den kan bruges til at straffe en chauffør som terrorist, hvis han strejker/blokerer eller er solidarisk over for et undertrykt folk - som kunne have været Nelson Mandela. Hvis han er imod USA's udenrigspolitik udmøntet i den syge 'liste over terroristorganisationer'.

Den mest ødelæggende fare for Danmark i øjeblikket er den danske regering. Den største fare for det amerikanske folk er Bush-regeringen. Men

det omfatter terrorlovene vist ikke.

Terrorloven kan ikke bare overlades til folketinget. Der må mindst afstemning til om en grundlovsændring, der tillader terrorlovens farvel til alt dansk demokrati.

Indtil da er vi er nødt til at vågne op til dåd selv.

De to verdenskrige kostede 100 millioner døde; hvordan man tæller lidelserne, ved jeg ikke. Men hvis ikke vi gør noget, bliver vi slæbt alt det igen en gang til for en flok olie-, våben- og opiumsbaroners skyld.

En lille nation som Danmark kan godt vælte et stort læs. Vi har tidligere imponeret ved at stemme mod EU, vinde i håndbold og meget andet. Lige nu er der ikke så meget at være stolt af. Men Istedgade overgiver sig aldrig. Gå på gaden, brug fagforeningerne, hvad som helst, den lokale frimærkeklub, tænd lys i vinduet ... lad verden se, at danskerne ikke vil lade dette hæslige makværk blive til virkelighed. Det er tid til, at Klodshans rider gedebukken lige ind på slottet. Vi er ikke alene.

billede fra manifestationen mod terrorpakken ved Christiansborg 30. maj

Hundretusinder har netop demonstreret mod krig og brud på demokratiske og menneskerettigheder i Rom, Paris, Berlin, Barcelona, Tel Aviv, Washington D. C. osv. osv. osv.

Vi vil i ånden være foran Christiansborg torsdag 30. maj kl. 17. Vi er stolte af jer, der møder op og siger fra. Jeres børnebørn vil også blive stolte af jer en dag.

Pas godt på jer selv og lille Danmark. Der er ingen andre, der gør det.

APKs sommerlejr 2002 på Nordfyn

Fra lørdag d. 7. juli - fredag d. 13. juli

Centrale temaer:

- Modstand mod Højreregeringen
- Herunder den faglige kamp
- USA's terrorkrig
- Unionsstatsopbygningen

Pris:

Voksne 1050 kr., Deltagere på overførselsindkomster 800 kr.
Børn under 7 gratis Fra 7-13 250 kr.
Enkeltdag inkl. overnatning 225 kr

På lejren vil der være oplæg, diskussioner og workshops.

Sport, kultur, familie og børnearrangementer hører med på en rød sommerlejr.

En af dagene er udflugtsdag. Lejren er på Nordfyn tæt ved vandet.

Krigsmodstanden på Fyn i demonstration

Unge fra 14 anbefales DKUs sommerlejr, der afholdes parallelt samme sted.

Tilmelding, program og oplysninger om fællestransport fås hos:

APK-Fyn

Skibhusvej 100 st th.
5000 Odense C Tlf. 66148983

Email: apk@apk2000.dk
www.apk2000.dk

Strøtanker uge 23

Noget om det grænseløse arbejde.

Hvad er nu det? Det er en begreb, der rummer den måde at arbejde på, der frigør arbejdet fra de grænser, vi traditionelt forbinder det med.

Tidsbegrebet ophæves, ved at grænserne mellem arbejde og fritid bliver udflydende. Dette sker både ved, at det bliver muligt at udføre noget af arbejdet andre steder end på arbejdspladsen, ved at ansættelsen bliver opgaveafhængig og ikke tidsfastsat, samt ved at det sociale samvær i fritiden får betydning for arbejdets udførelse, og en del uddannelse gennemføres som fritidsbeskæftigelse.

Stedet bliver flydende, man skal være til at nå med mobiltelefon og bærbar computer, hvor som helst og når som helst, grænsen mellem hjem og arbejdsplads ophæves.

Ansættelsesformen bliver en løsere tilknytning til arbejdspladsen. Projektansættelse, tidsbegrænset ansættelse, konsulentarbejde og vikararbejde er nogle af formerne. Evindelige organisationsforandringer er en anden form. Dermed ændres grænserne mellem arbejdspladsens og individets ansvarsområde. Efteruddannelse og fagligt netværk bliver den enkeltes eget ansvar, og det sociale netværk på arbejdspladsen bliver ringere.

Indholdet i arbejdet ændres til at blive et projekt med selvbestemmelse og selvstændighed i udførelsen, men altid inden for de snævre rammer, virksomhedens mål sætter.

Indplaceringen i virksomheden bliver af en mere uformel karakter som en del af et løst netværk med en tilfældig og subjektiv styring af arbejdet.

Grænseløst arbejde disponerer for psykisk sygdom. Hvorfor det?

For det første er det for de fleste sådan, at man går på arbejde ikke alene for at opfylde det grundlæggende behov at tjene penge, men i høj grad også for at opfylde behovet for at skabe sig en identitet, et personligt værd.

Arbejdet bliver således den enkeltes personlige projekt som et led i en plan for selvrealisering på skiftende arbejdspladser med frihed til at få kontrol over sit eget liv.

Personlige værdier lægges i arbejdet, og arbejdspladsens værdier invaderer det private liv.

For det andet får tiden enorm stor betydning. Der er altid nogen, der venter på dine arbejdsresultater for at kunne komme videre, du kan blive kontaktet eller kaldt på arbejde når som helst, produktionstiden er alfa og omega, alt bliver lagt an på at kunne nås på kortest mulig tid.

For det tredje betyder arbejdets (manglende) organisering, at du bliver isoleret, mangler faglig og personlig støtte, mister kontakten med organisationen og ofte påtager dig for stort ansvar. Således bliver de personlige relationer uden for arbejdspladsen af (for) stor vigtighed.

Vi aner nu konturerne af den onde cirkel:

Ensomhed på arbejdet (der er ikke andre, der tager over, hvis jeg svigter) -

det fører til: Jeg stiller (for) store krav til mine egne præstationer -

det fører til: Jeg (over)udnytter de manglende grænser -

det fører til: Jeg har et (for) stort engagement i mit arbejde - det fører til: Jeg orker ikke private relationer -

det fører til: Mit private netværk hjælper ikke til med at sætte grænser - og så forfra, lige indtil det går galt, og du går ned med flaget.

Er der grænser?

Hvis det står til arbejdsgiverne og Fogh-regeringen er dette perspektivet for hele arbejdsmarkedet og ikke kun i enkelte 'videnstunge' arbejdsfunktioner.

Grænserne, vi skal sætte, hedder faste arbejdstider, intet hjemmearbejde, beskrevne arbejdsopgaver, tilstrækkelig bemanning, overenskomster for alle og arbejdsgiverbetalt efteruddannelse.

GBe

OKTOBER BOGBUTIK

København

Willemoesgade 58 E

2100 København Ø

35 43 49 50

Åbningstid:

Tirsdag 13-17.30

Torsdag 13-17.00

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

86 18 40 06

Åbningstid:

Man, ons, fre 14-17.00

Ferie

Stemningen er løssluppen. Nu skal man på ferie, i hele 4 mdr. Efter egen mening yderst velfortjent.

Og oveni andre ferier og fridage, og det særegne,

- mandag + fredag som mødefri dage, -

jo, de er godt bekendte med ferier og fridage.

Her sidder morakens vogtere og påpeger andre mindre ferie og længere arbejdstid. - Nu forlader besætningen deres "arbejdsplads" Christiansborg i 4 mdr.

- Skal de overhovedet vende tilbage.

NB

Fedtsugning eller slaveri

Omtrent en million mennesker er i dagens Danmark på overførselsindkomster. Det er en splittet gruppe med vidt forskellige forhold og titler. De rubriceres som dagpengemodtagere, kontanthjælpsmodtagere, revalidender, førtidspensionister, personer på orlov eller under arbejdsmarkedsuddannelse osv. De behandles og indtægtsbestemmes efter vidt forskellige forhold. Dagpengemodtagerne ligger i den absolutte top med mindre end 150.000 kr. i indtægt om året. Kontanthjælpsmodtagere "modtager" mindre end 100.000 om året. Ifølge VK-regeringen skal det være slut.

Under dække af at skabe lige vilkår og ensartede betingelser har regeringen fremsat deres nye arbejdsmarkedspolitiske reform, hvori de hævder at ville skabe 87.000 nye job i løbet af de næste 8 år. Hvordan de lige er havnet på tallet 87.000 over en så lang periode fremgår ikke. Venstre og De Konservative har aldrig foregøjet, at det skulle ske i den offentlige sektor. Deres finanslov medfører, at 10.000 stillinger skæres væk. Deres krav til kommunerne og amterne betyder også her drastiske nedskæringer.

Så er der erhvervslivet tilbage, som hylder de frie markedskræfters spil. Disse kræfter har netop af profithensyn fået Danmarks rigeste mand, A. P. Møller, til at sætte mere end 2.000 arbejdspladser på spil ved salg af Det Danske Stålværk og Roulunds Fabrikker.

Her er ikke tale om 87.000 nye arbejdspladser. Der er tale om at få fjernet titusinder fra statistikkerne og statens udgifter. De skal ved hjælp af en række stramninger fratages deres rettigheder og indkomster - af hensyn til de offentlige finanser, som er forudsætningen for regeringens skattepolitik. De arbejdsløse får færre penge at rutte med, og derved får de jo også deres skattelettelse.

Regeringens hidtil vedtagne politik havde absolut en brod mod fagbevægelsens organisationer og dens "funktionærer". Det gav dem forhøjet blodtryk.

Med regeringens nye reform lægges der først og fremmest op til angreb på samfundets allersvageste, hvoraf kun et mindretal er medlem af fagbevægelsen.

Det bekymrer tilsyneladende ikke aristokraterne i forbundene.

Hersker der tvivl om regeringens hensigter, afklares det ved en hurtig gennemlæsning af reformen: "Flere i arbejde".

Rådighedsreglerne skal strammes, så dagpengemodtagere fratages retten til selv at finde sig et arbejde i løbet af de første 3 måneder. 25-30-årige får halveret dagpengene. Udlændinge tvinges ud som gratis arbejdskraft i 26 uger, kaldet virksomhedspraktik. Revalideringsydelsen sættes ned, når man overgår fra dagpengesystemet. Tvangsaktiverede kontanthjælpsmodtagere, der udebliver fra deres aktivering, skal helt kunne fratages deres indkomst. Dagpengemodtagere skal med et enstrengt system sættes ned på en kontanthjælpsmodtagers niveau, når det gælder rettigheder og behandling.

Angrebene er mange og grove.

Socialdemokratiet og LO har tillige været i drøftelser, hvor de har bakket regeringen op, som på flere punkter allerede har sikret det parlamentariske flertal. Ikke så snart var blækket på Deltidsloven tørt efter vedtagelsen, førend socialdemokraterne søgte indflydelse og medbestemmelse. Så meget om deres udtalte modstand til en borgerlig regering.

Regeringens hidtil vedtagne politik havde absolut en brod mod fagbevægelsens organisationer og dets "funktionærer". Det gav dem forhøjet blodtryk. Med regeringens nye reform lægges der først og fremmest op til angreb på samfundets allersvageste, hvoraf kun et mindretal er medlem af fagbevægelsen.

Det bekymrer tilsyneladende ikke aristokraterne i forbundene.

Når VK-regeringen og Socialdemokratiet kører så tæt et parløb med front mod de svageste stillede, så er det, fordi de begge ved, at betingelserne stilles af EU, som de tilrettelægger al deres politik efter. Tingene hænger sammen. Når man har sagt VK og S, må man også sige EU!

Tilbage står, hvor modstanden så er henne, og hvem der repræsenterer den. Det lykkedes den etablerede fagbevægelse at lægge modstanden mod deltidsloven på is til det landsdækkende tillidsmandsmøde den 7. september. Det lykkedes forbundsledere for mere end 800.000 offentlige ansatte at tegne minusoverenskomster, der samtidig betyder fyringer af titusinder. Det er ikke den etablerede fagbevægelse, der repræsenterer de udstødte.

De udstødte kan ikke vente i passivitet til efteråret, når fagtoppen er kommet fra ferie. De må få mæle. Der må sættes fokus på deres levevilkår og rettigheder